

Chapter 0

ฟ้าฝนไม่เป็นใจ

กลิ่นดิน

สายฝน

เสียงลมหายใจ

ทั้งสามสิ่งขับเคลื่อนไปในเวลาเดียวกันพร้อมกับที่ดวงตาสีสวดยเหม่อมองคนตรงหน้า ค้นหาความรู้สึกที่ซ่อนไว้ หากแต่นอกจากความเฉยเมยกับกลิ่นบุหรืจาง ๆ ที่บ่งบอกว่าอีกฝ่ายเพิ่งอดนิโคตินเข้าไป เขาก็ไม่พบเจออะไร

ไม่มีความรู้สึกใด ๆ

ไม่มีอีกต่อไปแล้ว

“เลิกกันเถอะ”

ประโยคนั้นแน่นหนักแข่งกับสายฝน ความเย็นจากละอองฝนทำเอาคนที่เพ็งว้างฝ่าฝนมาถึงกับหนาวเข้ากระดูก เส้นผมสีน้ำตาลเปียกชื้นแนบอยู่กับใบหน้า ทว่าอีกคนกลับไม่สนใจอะไรทั้งนั้น เขาเพียงมองออกไปนอกหน้าต่าง พุดถ้อยคำใจร้ายใส่กัน

ทั้งที่เมื่อวานยังนอนกอดกันด้วยความรักอยู่เลย

“จบกันซะที”

“ทำไมถึงพูดแบบนี้”

“...”

“เรา...ทำอะไรผิดเหรอ” ถ้ามองเสียงแผ่วขณะที่หัวใจแตกเป็นเสียง ๆ เขาจับจ้องใบหน้าครึ่งเดียวพลางภาวนาให้อีกฝ่ายล้อเล่นหรือไม่ก็เป็นความฝัน ไขว่ว่าเขาไม่ยอมรับความจริง แต่เขาต้องการรู้เหตุผลที่ร่างสูงพูดคำนั้น

คำว่า ‘เลิกกัน’

มันพูดง่ายโดยที่ไม่รู้สึกอะไรเลยหรือ

“เราทำอะไรพลาดไปเหรอ เมืองฟ้า” ถ้ามีย้ำอีกครั้ง สะกดตัวเองไม่ให้ใจสั้นไปมากกว่านี้ ทว่าก็อดกัดปากด้วยความรู้สึกไม่ดีไม่ได้ เขากำชายเสื้อ รอเวลาที่อีกคนพูดว่าไม่ได้ตั้งใจ “เราทำให้เมืองฟ้ารู้สึกแย่เหรอ”

“ก็เปล่านี่” เขาไหวไหล่ “คุณไม่ได้ทำอะไรให้เรา”

“ฉันจะเลิกกันทำไม”

“มันน่าสงสัยตรงไหน”

“...”

“จะเลิกกันนี้ต้องมีเหตุผลด้วยเหรอ”

หัวใจหล่นวูบไปใต้ตาตุ่ม เป็นจังหวะเดียวกับที่เมืองฟ้าลากสายตามาสบ ดวงตาสีดำไม่ปรากฏความรู้สึก มีแต่ความเฉยเมยที่สะท้อนภาพของ ‘เจ้าคุณ’ ออกมาเท่านั้น ต่างจากคนตัวเล็กที่แสดงความเจ็บช้ำออกมาชัดเจน

“ก็ถ้าไม่มีเหตุผลเราจะเลิกกันทำไม”

“ก็เราอยากเลิก ไม่มีเหตุผลอะไร”

“เมืองฟ้า”

“หรือเจ้าคุณอยากให้เราพูดว่าเรามีคนใหม่”

“...”

“เราไม่ได้มี” เขาตอบตามความจริงที่ทำให้คนฟังสงสัยไปหมด
“เราไม่เคยคิดนอกใจ”

“งั้นบอกเราสิว่าจะเลิกกันทำไม”

“แน่ใจหรือว่าจะรับได้”

“...”

“ถ้าบอกว่า ‘ไม่รัก’ จะรับไหวไหม เจ้าคุณ”

หัวใจเหมือนถูกฉีกออกและประกอบใหม่ด้วยสายฝน พลันก็
ร่วงหล่นกลายเป็นเศษแก้วที่แหลกละเอียดอย่างน่าสงสาร เจ้าคุณ
เม้มปาก เขาไม่เข้าใจว่าเปลือยไปทำอะไรให้เมืองฟ้า ถึงได้มีจุดจบ
แบบนี้

จุดจบที่เหมือนอีกฝ่ายลืมไปว่าคบกันมาตั้งหลายปี

ถ้าบอกว่าไม่รักแบบที่พูดเมื่อก็...

“ฟ้าโกหก” เจ้าคุณจับเท็จได้ “ฟ้าอย่าหลอกเราแบบนี้ละ”

“แล้วคุณอยากให้เราพูดแบบไหน” เขาถอนหายใจ “เราก็คแค่
อยากเลิก อยากเริ่มต้นชีวิตใหม่”

“เพราะอะไรล่ะ เพราะอะไรถึงอยากไป”

“ก็เพราะ...เราไม่อยากเสียเวลาไป”

“หมายความว่าไง”

“ที่คุณเคยถามว่าในอนาคตเราจะเป็นยังไง”

“...”

“ตอนนี้เราตอบได้”

“...”

“ในอนาคตรเราไม่มีคุณ”

เหมือนกับฟ้าถล่มลงมาตรงหน้า หยาดน้ำตาสีใสไหลผ่าน
แก้มขาว เจ้าคุณไม่ได้สะอื้น หรือถ้าไม่ไหวก็จะกัดปาก ไม่ได้สนใจ
ความเจ็บช้ำ เพราะตอนนี้ไม่มีอะไรเจ็บเท่าความรู้สึก ตลอดเวลาที่
ผ่านมาเขาเข้าใจผิดไปคนเดียวหรือว่าพวกเขารักกันดีและมีความสุข
คิดไปว่าในอนาคตจะร่วมทุกข์ ทว่าตอนนี้ทุกอย่างต้องหยุด
หยุดเพราะในอนาคตเขา ไม่มี ‘เรา’ อยู่ในนั้น

“ชัดเจนพอหรือยัง” เขาถามซ้ำ “หรืออยากให้เราย้ำอีกรอบ”

“เมืองฟ้า...” ได้แต่เรียกชื่อเขาเช่นคนใจสลาย ฝนที่ตกด้าน
นอกคล้ายปลอบโยนหัวใจดวงนี้ หรือไม่ก็ซ้ำเติมให้เจ็บกว่านี้ จะได้
เข้าใจเสียว่าการที่ถามย้ำๆ ไม่สามารถซื้อเวลาหรือความรู้สึกคืน
มาได้ เจ้าคุณได้แต่คิดว่าเขาทำผิดพลาดตรงไหนไป ทำไมถึงต้องเลิก
กัน ทั้งที่เมื่อวานนี้ไม่ได้มีปัญหาอะไร

หรือว่านั่นแหละคือสัญญาณเตือนของครั้งสุดท้าย

ก็เขาบอกกันว่าครั้งสุดท้าย...

มักไม่มีสัญญาณเตือน

“ไปนะ”

เมืองฟ้าไม่ย่ำต่อให้คนฟังใจเสีย ทำเพียงเบี่ยงตัวหลบเตรียม
เดินออกไปจากห้อง ทว่าแขนขาวกลับถูกคว้าไว้จากคนที่พูดไม่ออก
เอาแต่ร้องไห้ คนตัวเล็กสบตาอีกฝ่ายเหมือนขอร้องให้อยู่ต่อ หัว
เพียงเสียวเล็กน้อย ในหัวใจคนโตกว่าให้หวนคิดว่าสิ่งที่เพิ่งพูดไปมัน
ไม่น่ารัก

กลับคำตอนนี้ก็ยังทัน แต่ขอไปก็ไม่มีหวัง

เขาวางมือลงมาเพื่อดึงมือออกจากกัน

“อย่าร้อง” เขาว่าเสียงหนัก “อย่าทำให้ทุกอย่างมันยุ่งยากไป

กว่านี้”

“เราก็คแค่...แค่กำลังคิดว่าหลังจากนี้เราควรทำไงดี”

“เจ้าคุณ”

“ก็ในอนาคตเรามีเมืองฟ้านี้”

“...”

“แล้วฟ้ามาทิ้งเราไปแบบนี้ อนาคตเราจะเหลืออะไรละ”

ถึงกับสะอื้นอย่างทนไม่ไหว เสียดายที่ร่างสูงกว่าไม่เห็นใจเลย
ลกนิต กลับกันแค่มองเจ้าคุณด้วยแววตานิ่ง ๆ ปล่อยให้เสียน้ำตา
อยู่อย่างนั้นโดยไม่มีการปลอบ เขาคงกลัวว่าถ้ามีการปลอบสัก
เล็กน้อยอาจทำให้อีกฝ่ายมีความหวัง เมืองฟ้าเป็นพวกที่ทำอะไร
เด็ดขาด ตัดก็คือตัดให้สะบัด

เรื่องนั้นเจ้าคุณรู้ดีถึงได้เสียใจหนัก

“ฮึก ไม่ไปได้ใหม่ ให้โอกาสเราสักครั้ง”

“เราเหนื่อยแล้ววะ”

“ฟ้า...”

“อย่าพยายามเลยเจ้าคุณ”

คล้ายโดนมีดเสียบอกซ้ำ ๆ ทั้งที่คบกันมาตั้งนานไม่เคยเจอ
ถ้อยคำใจร้ายพวกนี้สาดใส่ แต่เวลานี้ทุกถ้อยคำไม่น่าพอใจกลับ
กระหน่ำทิ่มแทงจนรู้สึกหัวใจพรุนและเลือดไหล ติดแค่ความมันแสดง
ออกมาให้เห็นไม่ได้

ทำได้เพียงร้องไห้ จับมือเขาด้วยความสั่นไหว

ก่อนที่เขาจะดึงมือออกแล้วถอนหายใจ

“อย่าดื้อเข้าใจไหม”

“เมืองฟ้า”

“เพราะถึงคุณรู้ เราก็ไม่กลับไป”

“...”

“ตัดสินใจซะ ไปเริ่มต้นใหม่”

“...”

“ไปรักคนใหม่ที่ไม่ใช่เรา”

สิ้นคำนั้นเมืองฟ้าก็ดึงมือออกแล้วก้าวพ้นประตูไป ไม่สนใจเสียงเรียก ไม่สนใจเสียงร้องไห้ มองแค่น้ำตาที่ไหลออกมาเป็นเพียงสายฝนที่รอเวลาหยุดเท่านั้น ปล่อยให้ความเหน็บหนาวกลืนกินหัวใจที่ร่วมสร้างกันมา ปล่อยให้กาลเวลาเยียวยาบาดแผลที่เขาสร้างไว้ให้

และขอให้สายรุ้งหลังฝนตกช่วยโอบกอดจิตใจเจ้าคุณที่ได้ไหม
ให้อีกฝ่ายรู้ความในใจ

“ขอโทษที่รักต่อไปไม่ได้นะ เจ้าคุณ”

วันนี้ฝนตกนานเหลือเกิน

Chapter 1

ครูสอนทำขนม

ฤดูฝนเป็นฤดูที่คน...

ไม่ค่อยชอบสักเท่าไร

อาจเพราะมันเปียกชื้น สร้างความโกลาหลให้แก่ท้องถนนมากมาย บางทีตกหนักก็มีผลต่อที่พักอาศัย ใครต่างก็อยากขับไล่ทั้งที่พอลอดออกก็เปิดปากปนกัน น้อยคนนักที่จะชอบฤดูฝนและมองว่ามันมีคุณค่า ทั้งช่วยให้อากาศเย็น ทั้งช่วยชะล้างสิ่งสกปรกและมลภาวะ

ทั้งช่วยให้เวลาเดินช้าคล้ยเดินย้อนกลับ

ข้อสุดท้ายมันฟังดูตลกใช่ไหมครับ

แต่มันเป็นเรื่องจริงนะ ไม่เชื่อลองติดฝนดูสิ

“โฮ้ ฝนมามีดีเลยอะ”

กึก!

“แบบนี้จะกลับบ้านไปดูซีรีส์ทันไหมเนี่ย” หญิงสาวคนหนึ่งบ่นกับเพื่อนในคลาสที่รออาจารย์สอน พร้อมวางโกตีเป้งทำเค้กลงบน

โต๊ะแล้วใช้ผ้าเช็ดทำความสะอาดไปพร้อมกัน ในสถาบันสอนทำขนม
ทุกคนจะต้องรักษาความสะอาดและดูแลเรื่องนี้เป็นหลักสำคัญ

ก็ถ้าปล่อยให้เครื่องมือเลอะเทอะหรือว่าทิ้งขว้างทุกอย่าง เจ้า
หนูตัวน้อยไม่ก็แมลงสาบคงจะแหกกันมา

ซึ่งแบบนั้นคงไม่ดีต่อร้านเบเกอรี่ที่เพิ่งเปิดใหม่

ในเมื่อขึ้นชื่อว่าเป็นสถาบันสอนทำขนม จึงละเลยเรื่องนี้
ไม่ได้ ต้องรักษามาตรฐาน ทำให้ลูกค้าทุกคนไว้วางใจ รวมถึงต้องจัดการ
เวลาชีวิตให้ได้

โดยเฉพาะคนที่เป็อาจารย์สอนทำขนมวันนี้ละ

“สวัสดิ์ครับทุกคน ขอโทษที่มาช้านะครับ”

ปิง!

“วันนี้ยุ่งมากเลย นึกว่าจะมาไม่ทัน”

ยังไม่ทันที่ฝนจะตก เสียงหวานของใครบางคนก็ดังขึ้นหลัง
บานประตูปิด เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลเหมือนขนมปังโรยไอซิ่งรีบ
ยกมือไหว้ขอโทษทุกคนด้วยความสำนึกผิด ไม่ได้สนใจว่าบางคน
จะเด็กกว่าเขาหรือไม่ ในฐานะคนผิก็ต้องขอโทษ นั่นคือมารยาท
ที่แม่เขาสอนไว้

อีกอย่าง...ทุกคนในคลาสก็รอกันนาน ถ้าเขาจะเข้ามาสอน
เลยมันก็ไม่ไดั

เราต้องให้เกียรติและนึกถึงจิตใจอีกฝ่าย แม้เวลานี้เป็นครูกับ
นักเรียนก็จะเมินเฉยไม่ได้

มารยาทก็คือความน่ารักอย่างหนึ่ง

“รถติดเหวอครับครู มาชะน้ำตาลหายหวาน”

“วันนี้ช่างนอกลูกค้าเยอะมากเลยครับ ครูเลยมาช้า” ยิ้ม
บาง ๆ ให้คนที่แซวกันซ้ำ ๆ “แต่ครูว่าไม่น่าจะนานจนน้ำตาลหาย

หวานนะ เพราะถ้าเป็นแบบนี้คุณก็ต้องกวนใหม่ล่ะครับ”

“ผมยอมตาย”

“ฮ่า ๆ ๆ”

ทุกคนในคลาสหัวเราะให้แก่คนอารมณ์ดีที่สุดในห้อง อีกทั้งเป็นนักเรียนที่มาเรียนที่นี้บ่อยพอ ๆ กับพนักงานทำงานประจำแน่นอนว่าไม่แปลกสำหรับคนที่อยู่หน้าห้อง เขารู้ว่าอีกฝ่ายกำลังจะเปิดร้านขนมและต้องการเรียนรู้อะไรมากมายจากเขา

ถึงอายุจะยังน้อยอยู่ เขาก็มีทั้งความรู้และประสบการณ์รวมทั้งความขยันและความพยายาม

“ยังงี้ก็ยินดีต้อนรับสู่รอยัลเบเกอรี่นะครับ วันนี้...อิม...เป็นครั้งที่สามแล้วเนอะ” คุณครูทำหน้าคิด พลงยิ้มเล็กน้อยเหมือนขอภัยในความโงะของตัวเองที่ไม่แน่ใจว่านี่คือครั้งที่เท่าไรแล้วสำหรับคลาสทำเค้กเนื้อนุ่ม ทำเอาคนในคลาสต่างยิ้มพร้อมกับส่ายหัวเอ็นดู

ใครจะไปโกรธคุณครูได้ ยิ้มหวานปานน้ำเชื่อมเสียขนาดนั้น

“สำหรับใครที่มาครั้งแรก วันนี้เราจะทำเค้กอัลมอนด์กัน” อธิบายพร้อมพับแขนเสื้อขึ้นเหนือศอกอย่างเรียบร้อย ไม่ลืมจัดแจงผูกเชือกด้านหลังผ้ากันเปื้อนเป็นโบลวก ๆ ที่ออกมาดูดีกว่าบางคนที่ตั้งใจนัก อย่างสุดท้ายคือสะบัดผมหน้าม้าสีน้ำตาล

ก่อนจะยกมือไหว้อีกครั้ง

“ขอแนะนำตัวอีกครั้ง ผมชื่อเจ้าคุณนะครับ เป็นครูสอนทำเค้กวันนี้”

แปะ ๆ

จบประโยคแนะนำตัว เหล่านักเรียนชายหญิงล้วนปรบมือให้เป็นการต้อนรับ ขนาดคนที่หันไปสนใจเมฆฝนเมื่อกี่ยังรีบกลับมา

ยั้ไม่ให้อาจารย์ประหนึ่งว่าก่อนหน้านี้ตัวเองไม่ได้บ่นอะไรไปเลยสักอย่าง แต่มันเป็นเรื่องปกติสำหรับคนที่ม้งานต่อจากนี้ เจ้าคุณเองก็ม้งานต้องทำ

นอกจากเป็นครูสอนทำขนมแล้วยังต้องไปลงมือทำของจริงหน้าร้านอีกต่างหาก

“วันนี้เหมือนฝนจะตก ดูท่าว่าเราต้องอยู่ด้วยกันอีกนาน” เขาหยอกแก่นักเรียนในคลาส “มีใครต้องรีบไปทำธุระไหมครับ ถ้ามีเชิญได้เลยนะ แล้วเดี๋ยวครูจะส่งคลิปสอนไปให้ทางไลน์”

“แบบนั้นจะได้ไลน์ส่วนตัวครูไหมครับ ผมเบื่อคุยกับบอตที่ตอบกลับมา”

“นั่นเจ้าของร้านเลยนะครับ ถ้าได้ยินเข้าเดี๋ยวจะโดนตื๊นะ” ชูเป็นเด็ก ๆ ติดแค่อีกฝ่ายไม่กลัวเลยสักนิด “อีกอย่างที่นี่มีกฎไม่ให้ติดต่อกับลูกค้าด้วยช่องทางส่วนตัวนะครับ ถ้าครูให้ไลน์มีหวังโดนไล่ออกแน่ ๆ”

“โ้ยัย ครูเจ้าคุณ ใครจะกล้าไล่อีกกัน”

“ใช่ ๆ ถ้าไลน์ะเจ้าของร้านต้องใจยักษ์มาก ๆ เพราะครูเจ้าคุณนะเป็นตัวเรียกลูกค้าเลย”

“ถูกต้องเลย ใช่ไหมพวกเรา!”

หาพวกเพิ่มให้ครูหน้าห้องส่ายหน้าเหนื่อยหน่าย ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมครูคนอื่นบอกว่าในคลาสตัวเองมีแต่คนตั้งใจและไม่ยอมคุยกัน แต่พอเป็นคลาสที่เขาสอนจะเจอเหตุการณ์แบบนี้ซ้ำ ๆ เขาไม่ได้รำคาญหรอก ออกจะเป็นสีสัน อีกทั้งทุกคนในคลาสก็น่ารัก

บางครั้งก็ทำขนมมาฝาก อร่อยจนเขางงเลยว่าตกลงใครเป็นครู ใครเป็นนักเรียน

“พอแล้วครับ เลตมามากแล้วนะ” เขารีบปรามเพื่อไม่ให้เสีย

เวลาไปมากกว่านี้ ไม่ลืมนองนาฬิกาที่บอกเวลาบ่ายสามกว่า เขาต้องสอนทำเค้กให้เสร็จภายในเวลา ไม่อย่างนั้นจะถูกว่า และนักเรียนทุกคนก็จะกลับบ้านช้ากันอีก “เอาละทุกคน มาเริ่มเรียนกัน เช็ทของให้เรียบร้อยนะครับ”

“แล้วถ้าอยากให้ครูเจ้าคุณมาเช็ทใจนี้ต้องทำไงครับ”

“ทำใจครับคุณพิศณุ”

“...!”

“รบกวนช่วยหยุดเต้าะคุณครูสักห้านาทีนะครับ”

ทุกคนถึงกับสะดุ้งเมื่อเจ้าของร้านปรากฏตัว ใบหน้าดูดันมาพร้อมกับสายตาดำทมิฬ มองผิวเผินคงไม่รู้เลยว่านี่แหละคือเจ้าของร้านขนมชื่อดังในย่านนี้ เล่นเอาเจ้าคุณยิ้มอ่อน เพราะครูคนอื่นไปร้องเรียนว่าคลาสนี้ชอบทำเสียงดัง

คุณ ‘ดินผา’ เลยลงมาดูงาน ถึงตัวเองจะเป็นเจ้าของร้านก็ทำหน้าที่ไม่ต่างจากลูกจ้างคนหนึ่งเลย

“เริ่มเรียนได้แล้วครับ ฝนจะตกแล้ว”

เขาผายมือเชิญให้เจ้าคุณสานต่อ เจ้าตัวยิ้มน้อยๆ แล้วเริ่มสอนตามหลักสูตร ดินผาคอยมองจากด้านหลัง ไม่เข้าไปยุ่ง จะมีแค่บางทีที่นักเรียนทำไม่ได้เขาก็จะคอยเรียกคุณครูให้ ไม่ต้องห่วงว่าเจ้าคุณจะรับงานหนัก มีผู้ช่วยอีกสามสี่คนเป็นลูกมือให้เขา

ทุกคนล้วนทำงานกันอย่างขยันขันแข็ง ไม่มีใครอู้งาน โดยเฉพาะเจ้าคุณ

“กลับบ้านดี ๆ นะครับ ระวังเปียกฝนด้วยนะ”

“ขอบคุณค่า ครูเจ้าคุณ”

เจ้าของชื่อโบกมือให้นักเรียนคนสุดท้ายในคลาส เวลานั้นหึกโหมกว่า ข้างนอกฝนตกและมีดมากเหมือนสี่ทุ่ม แต่ถึงจะมีดแค่ไหน

เจ้าคุณก็ยังคงทำความสะอาดข้าวของในร้านอีก แล้วก็มีความ
กับเจ้าของร้านที่นั่งรออยู่

ดินผาหยิบถ้วยชาขึ้นจิบ เจ้าคุณเลยหยิบครวของด้ชั้นดีไป
วางให้

“ท่านอะไรหน้อยนะครับ เดี่ยวจะเป็นลมไป” ยิ้มให้ตอนพูด
ตาใส “วันนี้ก็น่าดูใส่ลูกค้าอีกแล้วนะ พี่ดิน”

เจ้าของชื้อกับสรรพนามที่เรียกเฉพาะตอนอยู่กันสองคน
ทำเอาคนพี่ถอนหายใจนิ่ง ๆ สายห้วนนิด ๆ กับการถูกแซวซ้ำ ๆ

“ดูบ่อย ๆ เดี่ยวลูกค้าจะไม่เข้าร้านอาณะครับ เป็นร้านเปิด
ใหม่ก็ต้องบริการด้วยรอยยิ้มนะ”

“พี่ก็ยังไม่ได้อะไรสักอย่าง แคंपรามไม่ให้เขาเต๊ะลูกจ้างพี่
มากเกินไป” ทำเป็นโหวโหลให้คนน้องยิ้มเอ็นดูใส “เราเองก็ไย่่อย
ที่ไหน หัดทำตัวดูบ้าง ๆ จะได้ไม่มีคนมาเกาะเกาะ”

“หวงอะไรขนาดนั้นครับพี่ดิน ผมน่าจะอายุจะสามสิบแล้วนะ”

“อีกตั้งสามปี ไว้สามสิบแล้วค่อยมาว่ากันทีหลัง”

“ผมจะฟ้องพี่ชั้น”

“ฟ้องสิ จะฟ้องให้ยับคาเตียงเลย”

เจ้าคุณถึงกับถลึงตาใส แทนที่จะทำตัวน่ารักกลับพูดจาลามก
ให้น้องตกใจ รู้หรือกว่าเป็นแฟนกันจะพูดอะไรก็ได้ แต่ไฉนหน้าตอน
อยู่กับเขาหน้อยได้ไหม ไม่เห็นเขาเป็นน้องชายก็เห็นเป็นลูกจ้างก็ได้

พอเห็นเจ้าคุณหน้าแดง เล็กลักขวนตลกแทบตาย ดินผาก็
หัวเราะเบา ๆ อย่างชอบใจ

“คิดภาพพี่กับชั้นวาอยู่ละสิ”

“พี่ดิน! ทะลึ่ง!” เกือบยกถาดดีแล้ว “ใครจะไปคิดเรื่องแบบนั้น
กันครับ น่าอายจะตาย”

“ก็เห็นหน้าแดง จริงๆ ควรจะชินได้แล้วไหม”

“จะชินได้ไงครับ พี่ดินหื่นกามจะตาย”

“เหอะๆ”

“สงสารพี่ชั้นเลย คงโดนพี่แกล้งน่าดู”

ดินผาไหวไหลไปทีเป็นการไม่เถียง เพราะที่เจ้าคุณพุดมาก็มีส่วนถูก เขากับแฟน ‘แกล้ง’ กันอย่างสนุกสุดเหวี่ยงทุกคืน มีล้าบ้าง แต่ก็สู้ไหว ยิ่งกว่าข้าวใหม่ปลามันอีก แม้ว่าจะคบกันมาเกือบสิบปีแล้วก็ตาม

เรียกได้ว่าเป็นคู่รักที่น่าอิจฉาที่สุดเลย

“คุณดินผา น้องเจ้าคุณ พี่ขอคั่นแป็บเดียวน้า” ระหว่างที่คุยกัน พี่คนหนึ่งซึ่งเป็นผู้จัดการร้านก็เข้ามาขัดจังหวะ ยิ้มเล็กน้อยขอโทษขอโพย ขณะในมือถือกระดาษแผ่นเล็กที่เขียนชื่อกับตัวเลขที่น่าจะเป็นเบอร์โทรศัพท์ “เผอิญมีลูกค้าโทร. เข้ามาเมื่อก็ บอกว่าอยากสั่งเค้กร้านเรานะคะ”

“เค้กเหรอครับ เค้กแบบไหนกัน” เจ้าคุณรีบถาม “ถ้าเป็นเค้กหน้านิ่มต้องใช้เวลานานครับ พรุ่งนี้มีลูกค้าสั่งไว้แล้วด้วย ไม่น่าจะทำทัน”

“อันนี้เป็นเค้กแต่งงานจ้าเจ้าคุณ ลูกค้าเขากำลังจะแต่งงานกันเดือนหน้า”

“อ่า...”

“แล้วเขารีเคสต์มาว่าอยากให้น้องเจ้าคุณเป็นคนทำ พี่เลยรีบคาบข้าวมาบอกก่อน ไม่น่าว่าพรุ่งนี้เขาอาจจะเข้ามาเลือกหน้าเค้กกัน”

คนอายุน้อยขานรับในลำคอพลางยิ้มน่ารัก

“เจ้าคุณว่างหรือเปล่าละจ๊ะ พี่ไม่รู้ว่าพรุ่งนี้เจ้าคุณต้องสอน

ทำเค้กหรือเปล่า”

“พ่ungsนี้ไม่สอนครับ คุณต้องลุยออร์เดอร์นะ” เขานิ่งคิดสักพัก “ถ้าเกิดลูกค้าจะเข้ามาเลือกหน้าเค้กก็ให้เขามาได้เลยครับ ผมเคลียร์คิวให้ได้”

“นั่นพี่รบกวนเจ้าคุณโทร. ไปบอกเขาหน่อยนะ เขาจะได้รู้ว่าน้องคอนเฟิร์มแล้ว” พี่ผู้จัดการร้านยีนเบอร์โทรศัพทให้ “ลูกค้าว่ายังไงก็บอกพี่ด้วยนะ พี่ขอไปดูคุกกิ้งในเตาก่อน”

“ได้ครับ ขอบคุณมากนะครับพี่สาว”

“จ๊า~” โบกมือลาพร้อมก้มหัวให้ดินผา จากนั้นก็รีบวิ่งกลับเข้าไปหลังร้านจนเจ้าคุณแอบกังวลว่าจะสะดุดก่อนไหม พี่สาวอายุมากแล้ว ชอบปวดขาบ่อยๆ เพราะต้องยืนทำขนมทั้งวัน บางครั้งเจ้าคุณก็ไปนวดให้

“จะโทร. หาลูกค้าเลยไหม”

“โทร. เลยครับ จะได้ไม่เสียเวลา” เขาหันไปตอบดินผาแล้วหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋ากางเกง จากนั้นก็ไล่สายตาไปตามตัวเลข เวลากดเลขก็พูดตามเบาๆ เพื่อย้ำให้แน่ใจว่าตัวเองกดถูกทุกตัว อย่างสุดท้ายคือการอ่านชื่อที่อยู่บนกระดาด

‘เมืองฟ้า อัครพิทักษ์กุล’

“เอ๊ะ!”

“หือ?” ดินผาถึงกับเลื่อนสายตามาดูทันทีที่ได้ยินเสียงน้องอุทาน ช้ายังเบิกตากว้าง กะพริบตาปริบๆ จ้องมองเศษกระดาดในมือให้เขาเลิกคิ้วไล่ “เป็นอะไรไปเจ้าคุณ ทำไมทำหน้าแบบนั้น”

“เอ่อ...คือผม...ผมแค่ตกใจ”

“ตกใจอะไร”

“ก็ลูกค้าที่จะให้ผมโทร. ไป”

“...”

“ชื่อเขาเหมือนชื่อแฟนเก่าเลยครับ ฮ่า ๆ ๆ” เขาหัวเราะเบา ๆ รวากับเรื่องที่เพิ่งเล่าข้างตลก ทั้งที่ความจริงข้างในอกวูปไหว นานแค่ไหนแล้วที่เขาไม่ได้เห็นชื่อนี้ คนรอบข้างเองก็ทำเหมือนไม่เคยรู้จักเขา ไม่พูดชื่อ ไม่บอกกล่าว ทำอย่างกับว่าเขาหายไปจากโลกนี้แล้วอย่างไรวายนั้น

ส่วนหนึ่งอาจเพราะสงสารที่พวกเขาสองคนต้องเลิกกัน
ถึงมันจะผ่านมานานมาก แต่จนถึงตอนนี้เจ้าคุณนะ...

ก็เฝ้าถามถึงเหตุผลที่แท้จริง

“อยากให้พี่โทร. แทนไหม” ดินผาซึ่งเห็นน้องเงิบไปเสนอทางเลือก ช้ายังหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเป็นการบอกว่าเขาพร้อมทำหน้าที่แทนขนาดไหน “เอาเบอร์มาสิ เดี่ยวพี่โทร. ให้”

“ไม่เป็นไรครับพี่ดิน ผมอาจจะจำผิดก็ได้” เขาส่ายหน้าพลางยิ้มให้ “อีกอย่างเขาริเคสตัวมาให้ผมรับงาน ผมก็ควรจะโทร. หาเขามากกว่าเจ้าของร้านนะครับ”

“แต่เราไม่สบายใจนี้ เรื่องแค่นี้พี่ทำแทนได้อยู่แล้ว”

“เพราะเรื่องแค่นี้ใครรับผมถึงอยากทำเอง”

“เจ้าคุณ”

“พี่ดินพักเถอะครับ ผมขอตัวไปโทร. หาลูกค้าแป๊บเดี๋ยวนะ”

เขายิ้มหวานกลบเกลื่อนความรู้สึกแล้วโค้งตัวเล็กน้อย เดินหนีมาหลังร้าน เขาไม่อยากจะให้พี่ดินกังวลเรื่องเขา ไม่อยากทำให้คิดหนักเหมือนตอนที่เขาถูกหักอกมาใหม่ ๆ ตอนนั้นพี่ดินก็แทบจะบุกไปต่อยเมืองฟ้าโทะฐานทำร้ายจิตใจ ดีที่เขากับชนวารังไว้ ไม่อย่างนั้นคงมีเรื่องกัน

ถึงพี่ดินจะไม่ใช่พี่ชายแท้ ๆ เป็นเพียงลูกพี่ลูกน้อง ทว่าเขาก็

ดูแลเจ้าคุณอย่างดีเหมือนน้องชายที่คลานตามกันมา ทั้งยังให้โอกาสทำงานหาเงินเพื่อจ่ายค่าที่พักและเก็บเงินสำหรับทำร้านอย่างทีฝัน

เจ้าคุณฝันอยากมีร้านขนมเป็นของตัวเองสักร้าน

ไม่ต้องใหญ่มาก แค่ออมมีที่ว่างให้ได้พักพิงกัน มีต้นไม้แซมสักเล็กน้อยแล้วก็ขึ้นหนังสือให้คนหยิบอ่าน มีกลิ่นเค้ก กลิ่นขนมปังรอบด้าน เปิดเพลงเบาๆ ขับกล่อมบรรยากาศ มีมุมถ่ายรูปเล็กๆ ให้ความเข้ามาเช็กอินร้าน แต่ก่อนจะถึงขั้นนั้น...

ความฝันต้องใช้เงิน

ติก!

ร่างเล็กหยุดยืนพร้อมเอนตัวฟังกำแพงหลังร้าน ถอนหายใจเล็กน้อยที่เวลานี้ตรงนี้ไม่มีคนเข้ามา อาจเพราะกำลังเก็บกวาดร้านกันอยู่ มีแค่พนักงานคนสองคนเท่านั้นที่ผ่านมาเอาขยะไปทิ้งข้างนอก แต่ตอนนี้ยังปลอดภัย เจ้าคุณเลยถือโอกาสใช้เป็นที่พักผ่อน

เขาหยิบโทรศัพท์พร้อมกับกวาดตามองเบอร์อีกรอบ

“ในอนาคตเราไม่มีคุณ”

คำพูดในอดีตที่คิดว่าลืมไปแล้วย้อนกลับมา ทำเอาเจ้าคุณหลุบตาต่ำ เผลอกำมือแน่นสะกดความเจ็บซ้ำที่ใช้เวลาเยียวยาจนกลายเป็นแผลเป็น เขาไม่รู้วิธีลบล้างความเจ็บ คิดแค่ว่าพอเข็มนาฬิกาเดินหน้า ความทรมานจะลดลงบ้าง แต่ถึงเวลาจะเดินหน้าก็ไม่อาจปฏิเสธความจริงบางอย่าง

ความจริงที่ว่าเข็มนาฬิกาเดินเป็นวงกลม

“จะยังเหมือนเดิมหรือเปล่านะ เมืองฟ้า” เขาพิมพ์พาลงพ่นลมหายใจซ้ำๆ ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาไม่เคยได้รับการติดต่อจากอีกฝ่ายอีกเลย เหมือนฝ่ายนั้นหายไปเฉยๆ เพชฌัญญ์ ไฉน กระทั่ง

อินสตาแกรมก็ถูกลบทิ้ง เบอร์ที่เคยโทร. ติดต่อนี้ก็ถูกยกเลิกการให้บริการ

เหมือนเขาเตรียมการไว้ทุกอย่างแล้วว่าถ้าเลิกกันจะไม่หวนกลับมาอีก

แต่เพราะอะไรถึงทอดทิ้ง

เพราะอะไรถึงยอมผิดคำสัญญา

เพราะอะไรหรือ เมืองฟ้า

“สวัสดีครับ”

หัวใจเต้นไม่เป็นสำเมื่อตัดสินใจกดเบอร์โทร. หาแฟนเก่าที่ไม่ได้คุยกันมานาน ตอนแรกนึกว่าเขาจะไม่รับ อาจคิดว่าเป็นเบอร์แปลกหรือเปล่า แต่นี่เขาไม่ปล่อยให้ออกสายนานเหมือนกำลังรอให้โทร. หาอยู่อย่างนั้น

ไม่สิ อาจจะแค่ว่างโทรศัพท์ไว้ใกล้ตัวเลยรับทันที

“เอ่อ...ขอโทษนะครับ ใช้คุณเมืองฟ้าหรือเปล่าครับ” เจ้าคุณถามเสียงสั้น ออดต้นต้นไม่ได้ที่ได้ยินเสียงเขา ถึงเวลาจะผ่านไปนาน ทว่าเสียงทุ้มต่ำไม่ได้เปลี่ยนไปเท่าไรนัก อาจฟังดูนิ่งขึ้นบ้าง แต่มั่นใจได้เลยว่านี่แหละเสียงเขา

เสียงของ เมืองฟ้า อัศวพิทักษ์กุล ตัวจริง

“ใช่ครับ”

เขาตอบกลับอย่างไม่คิด

“ไม่ทราบว่ามันใครครับ”

“จำเสียงเราไม่ได้เหรอ...”

“อะไรนะ”

“คือ เอ่อ...เรา...ไม่สิ คือว่านะ คือผม...เอ่อ...” เจ้าคุณอีกอึกพยายามเรียบเรียงคำพูดและสะกดทุกความรู้สึกที่แล่นอยู่ในใจให้

สงบลง แต่ไม่รู้ทำไมหัวใจมันถึงได้เต้นรัวอยู่ในอก ข้ายังรู้สึกเหมือน
มีฝนตกอยู่ในใจ ข้างนอกประตูเองสายฝนก็กระหน่ำลงมาไม่ขาด
สายราวกับบอกว่าอย่าได้วิ่งหนีไป

อย่าได้วิ่งหนีคนใจร้าย

อย่าได้วิ่งหนีแผลใจของตัวเอง

“ถ้าไม่พูดผมจะกดวางสายแล้วนะ”

“เอ๊ย! อย่าเพิ่งวางนะครับ เดี่ยวก่อน!” เขาสนทนาลานอย่างหนัก
ที่อีกฝ่ายจะตัดสาย ถึงกับเลิกกล้าทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ “ขอโทษ
นะครับที่อีกอึก คือว่า...คือผมโทร. มาจากร้านรอยัลเบเกอรี่นะครับ”

สุดท้ายก็ตอบไปถึงจะบ้ายเบี่ยงไม่บอกชื่อตัวเองก็ตาม นึก
ว่าเขาจะจำเสียงตัวเองได้ ทั้งที่มั่นใจว่าเสียงเขาก็ไม่ได้ต่างจากเดิม
เลย

“อ้อ ร้านเค้ก”

เขาขานรับ

“มีอะไรหรือเปล่าครับ เผอิญตอนนี้ผมติดงานอยู่นิดหน่อย”

“ผม...ผมแค่โทร. มาถามนะครับว่าพรุ่งนี้จะเข้ามาที่ร้าน
ไซ้ไหม” รีบรวบสิ่งที่อยากถามทั้งที่ในใจอยากถามอะไรมากมาย
กว่านี้ ทั้งถามว่าสบายดีไหม ตอนนี้เป็นอย่างไร ยังเอาแต่หมกตัว
อยู่กับโมเดลอยู่ไหม ได้เป็นสถาปนิกอย่างที่ตั้งใจหรือยัง ทั้งคำถาม
สำคัญอีกมากจนถึงคำถามจิปาะ

เช่นคำถามที่เข้ากับสถานการณ์ตอนนั้นะ

ตอนนี้ตรงที่ยืนอยู่นะ ฝนตกไหม

ที่นี่ตึกหนักเลยนะ เมืองฟ้า

“เห็นพี่สาวบอกว่าคุณเมืองฟ้าจะเข้ามาเลือกหน้าเค้กสำหรับ
...งาน...”

“งานแต่งงาน”

เขาตอบแทนให้

“ใช่ครับ ผมตั้งใจจะเข้าไปพรุ่งนี้เพื่อบริฟเค้กงานแต่ง เห็นคุณสาวบอกว่ามีหน้าเค้กให้เลือกเยอะ และคุยกับเชฟโดยตรงเลยจะดีกว่า”

“คุณเมืองฟ้าเลือกคนทำเค้กเองหรือเปล่าครับ เห็นพี่สาวบอกว่าคุณริเคสต์คนทำมา”

“ครับ ผมเลือกเองว่าให้ใครทำ”

จู่ๆ ก็หลุดยิ้มออกมา

“แบบนี้แสดงว่าคุณเมืองฟ้ารู้จักคนทำมาก่อนหรือครับ”

เจ้าคุณถามอย่างคาดหวัง ถึงเมืองฟ้าจะตอบได้ว่าคนอื่นแนะนำมาก็ตาม แต่เขาก็อดอยากรู้ไม่ได้ว่าอีกฝ่ายจะตอบกลับแบบไหน ถึงขั้นกำโทรศัพท์แน่น แม่ปากลุ้นรอฟังคำตอบสุดหัวใจ

พอลามปลายสายก็เงียบไป ทำเอาเจ้าคุณหวั่นใจ

“คุณเมืองฟ้า...”

“ผมคิดว่าไม่”

“...”

“ผมไม่รู้จักคนทำเค้กที่ชื่อเจ้าคุณ”

หัวใจที่เคยเต้นแรงกลับเต้นช้าลงเหมือนถูกอัดยาชา เจ้าคุณได้แต่ยืนค้าง กลั่นหายใจไปชั่วขณะ ความหวังที่เคยมีมอดไหม้ไม่ต่างจากการจุดเทียนไขท่ามกลางสายฝนที่เทลงมา ไม่มีทางที่แสงสว่างจะลุกโชนต่อต้านหยาดใสจากฟ้าได้

มีแต่ต้องดับไป

ดับไปเหมือนไม่เคยถูกจุดเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“สงสัยอะไรอีกไหมครับ”

ปลายสายถามหลังเห็นว่าคนฟังเงียบไปนานตั้งแต่ได้ยินประโยคนั้น เจ้าคุณไม่รู้ว่าจะควรจะตอบกลับว่าอะไร ในหัวเขาว้างเปล่าและเต็มไปด้วยเสียงของสายฝน

เขาไม่โกรธเมืองฟ้าหрок บางทีอีกคนคงจะจำเขาไม่ได้ เรื่องของพวกเขามันก็ผ่านมานานแล้ว คิดในแง่ดี เสียงพูดในชีวิตจริงกับเสียงในโทรศัพท์อาจจะแตกต่างกันก็ได้ เพราะแบบนั้นเมืองฟ้าเลยไม่รู้ว่าเจ้าคุณคือปลายสาย

ถึงจะรู้สึกซาหุีบที่หัวใจ

แต่ก็พยายามคิดแง่ดีเข้าไว้เพื่อให้กำลังใจตัวเอง

“ไม่ครับ ผมจะลงนัดไว้ว่าคุณเมืองฟ้าจะเข้ามาพຽ่งนี้”
สุดท้ายก็ฝนยืมแล้วตอบคล้ายลืมความรู้สึกไม่ดี “สะดวกเข้ามาเวลาไหนครับ”

“คงลั้กบ่าย ๆ ครับ พຽ่งนี้ผมมีประชุมที่ทำงาน”

“ครับ”

“ถ้าติดธุระอะไรผมจะโทร. ไปบอกอีกที”

“ครับ คุณเมืองฟ้า” ขานรับตามมารยาทพลางถอนหายใจทั้งที่ประตูหลังร้านปิดสนิท ทว่าไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกหนาวขึ้นมาราวกับยืนอยู่ท่ามกลางสายฝน อาจเพราะเวลานี้หัวใจเขามีฝนตก จะด้วยเหตุผลอะไรคงไม่ต้องอธิบายมาก

เขาเองก็ไม่น่าคาดหวังจากคนที่เล็กกันไปนาน

ไม่ใช่ความผิดของเมืองฟ้า

ไม่ใช่หрок ความผิดเขาเอง

“งั้นผมวางสายนะครับ”

พอหมดธุระฝ่ายนั้นก็ขอวางสายตามระเบียบ ทำเอาเจ้าคุณกำโทรศัพท์แน่น เขาอยากคุยกับอีกฝ่ายมากกว่านี้ แม้จะต้องแลก

กับความเปื่อยปอนในหัวใจก็ตาม อย่างน้อยก็ขอให้เขาได้รู้ว่าเมืองฟ้า
เป็นอย่างไบบ้าง แต่ถ้าทำแบบนั้นก็มีหวังครบถ้วนเวลาทำงาน

เขาไม่อยากเป็นต้นเหตุให้อีกฝ่ายเจอเรื่องผิดพลาดนะ

“คุณอยากจะทำอะไรกับผมอีกหรือเปล่า”

เมืองฟ้าถามซ้ำเหมือนเปิดโอกาสให้ได้ต่อความยาวกัน
จึงหะนั้นเจ้าคุณคิดหนัก เขากัดปากแน่นจนเจ็บไปหมด ในหัวก็
ประมวลผลว่าควรพูดอะไรออกไปบ้าง

ทว่าสุดท้ายปากมันก็ขยับปล่อยคำพูดทางการ

“ช่วงนี้ฝนตกหนัก ถ้าจะมาที่ร้านก็อย่าลืมพกร่มนะครับ” เขา
ว่าเสียงหวาน แผลวเบาคล้ายกระซิบ “แต่ถ้าไม่มีร่ม ที่ร้านเรามีบริการ
ให้ยืมกลับ วันไหนว่างก็เอามาคืนได้”

“จ้ะเหอครับ แปลกจัง” เมืองฟ้าดูแปลกใจ “ไม่เคยเจอร้าน
ขนมที่ไหนให้ยืมร่มกลับ”

“เป็นบริการจากทางร้านนะครับ เพื่อให้ลูกค้าแวะกลับมาที่
ร้านเราอีก” ไม่รู้ว่าพูดแบบนี้ได้หรือเปล่า แต่เขาก็ไม่รู้จะโกหกไป
ทำไม นี่เป็นร้านใหม่ ย่อมมีเป้าหมายคือการดึงดูดลูกค้าเข้าร้านอยู่
แล้ว เพราะงั้นจะมีบริการอะไรแปลก ๆ ก็ไม่ใช่เรื่องน่าตกใจหรอก

อีกอย่างที่เตือนเรื่องร่ม เพราะเมื่อก่อนเมืองฟ้าลืมตลอด
ชอบวิ่งฝ่าฝนให้ตัวเปียกปอน

“สระผมให้หน่อยสิคุณ”

แล้วก็อ่อนให้สระผมให้ทุกที

พอคิดเรื่องนั้นแล้วก็อดยิ้มบาง ๆ ที่มุมปากไม่ได้

“ไว้พุ่มนี้ถ้ามาจะทำขนมไว้ให้ลองชิมนะครับ ไม่ทราบว่าคุณ
เมืองฟ้าชอบขนมอะไรเป็นพิเศษไหมครับ ทางร้านจะได้เตรียมไว้
ให้”

“ไม่ต้องหรอกครับ ผมไม่ค่อยชอบกินของหวานเท่าไร”

“แม้แต่เค้กฟูกิก็ไม่ชอบหรอกครับ”

“...”

“เอ่อ...” เจ้าคุณเล็กล็กอีกรอบเมื่อเปลอพลังปากถามไปแบบนั้น เมื่อก่อนเมืองฟ้าชอบกินเค้กฟูกิมาก คอยบอกให้เขาทำตลอด ยิ่งช่วงสอบก็ยิ่งร้องขอ เอาไว้กินตอนอ่านหนังสือสอบจะได้มีกำลังใจ ส่วนขนมหวานชนิดอื่นๆ เขาพอรู้อยู่แล้วว่าเมืองฟ้าไม่ค่อยสนหัดเท่าไร

แต่เค้กฟูกิก็เหมือนของสื่อใจ

“ขอโทษครับ ผมพูดมากเกินไป” เจ้าคุณตีหน้าเศร้าใจ สายหน้าให้ความเง่เงาพูดมากของตัวเอง เวลานี้เมืองฟ้าต้องหงุดหงิดอยู่แน่ๆ เจ้าตัวไม่ชอบคนเข้าชี้เท่าไร พอเป็นแบบนี้ก็ควรบอกลาแล้ว ล่าถอยมาพักใจ

พอได้แล้วกับความพยายามที่มากเกินไป

หยุดได้แล้ว เจ้าคุณ

“จั้น...ผมขออนุญาตวางสายนะครับคุณเมืองฟ้า” เขาสูดหายใจเข้าปอด ปล่อยความรู้สึกหม่นเศร้าที่แทรกซึมเข้ามา “ขอโทษด้วยที่รบกวนเวลา เอาไว้พรุ่งนี้ผมจะ...จะเตรียมของไว้ต้อนรับนะครับ อย่างน้อยมันก็ดีกว่ต้อนรับมือเปล่า”

ประโยคหลังเขาพูดเบาๆ เหมือนบ่นกับตัวเองมากกว่า

“คุณเมืองฟ้าทำงานต่อได้เลยครับ ขอขอบคุณที่สละเวลา...”

“รสมอคคา”

“ครับ?”

“ผมชอบกินเค้กฟูกิรสมอคคา”

เจ้าคุณขมวดคิ้ว พยายามประมวลผลสิ่งที่ได้ยินมาใหม่ เมื่อกี้

เขาบอกมาแล้วนี่ ก็น่าจะจบบทสนทนาแล้วถูกไหม แต่นี่เมืองฟ้า
กลับร้องเขาไว้ด้วยการบอกรสชาติของขนมที่ตัวเองโปรดปรานยิ่งกว่า
อะไร ทำเอาหัวใจเจ้าคุณสั่นไหว รอยยิ้มปรากฏแทนที่ความเสียใจ
ก่อนที่อีกฝ่ายจะเขย่าหัวใจเขาอีกยกใหญ่

“พรุ่งนี้ผมจะรีบไป”

“เมืองฟ้า...”

“ผมรอกินฝีมือคุณนะ เชฟเจ้าคุณ”

Chapter 2

ฝันถึงแฟนเก่า

“แล้วเจอกันครับ”

จบประโยคนั้นสายที่เคยคุยอยู่ก็ตัดไป กลายเป็นเสียงดีดยาวที่ไม่ได้ทำให้เจ้าคุณผละออกจากโทรศัพท์มือถือ กลับกันเขายังคงค้างอยู่เท่านั้น ยังคงจับโทรศัพท์เหมือนรอคุยกับปลายสาย ก่อนที่ขาทั้งสองข้างจะอ่อนแรงพาให้ร่างกายทรุดฮวบ

รวบขาชิด นั่งกอดเข้าตัวเองไว้

พลงยกมือกุมอกบริเวณหัวใจ

“ยังจำได้ใช่ไหม ยังไม่ลืมเราไปใช่ไหม...เมืองฟ้า” เขาถามตัวเองเบาๆ พยายามอย่างมากที่จะไม่คิดไกล หากแต่ทุกถ้อยคำที่ได้ยินก็สร้างความหวนไห้ โดยเฉพาะตอนที่เรียกเขาว่าเซฟเจ้าคุณ ก่อนหน้านี้ยังบอกว่าจำไม่ได้อยู่แล้ว ยังเมินเฉยเหมือนไม่รู้จักกันแต่จู่ๆ ก็เรียกขึ้นมาแบบนี้

แสดงว่าเมืองฟ้าน่ะ...

“คนโกหก” ได้แต่ซุกหน้าลงกับช่องว่างระหว่างขาทั้งสองข้าง

พร้อมทั้งกลืนน้ำตาไม่ให้ไหล ไม่รู้ทำไมพออีกฝ่ายทำเหมือนว่าจำเขาได้ มันก็ดีใจราวกับว่าความทุกข์ที่มีเลือนหายไปและแทนที่ด้วยความสุขที่เรียกหา

ถึงจะไม่แน่ใจว่าตกลงแล้วเขาจำได้หรือเปล่า หรือแค่เดาเอาแล้วบังเอิญถูกกันแน่

แต่ไม่ว่าจะอันไหนก็มีอิทธิพลต่อหัวใจที่อ่อนแอ

เจ้าคุณยกโทรศัพท์มาแนบอกแล้วกดไว้แน่น ทำเหมือนว่าได้กดคนที่เขาห่วงหา ก่อนจะยิ้มบาง ๆ ท่ามกลางสายฝนที่ตกลงมา

จากทั้งข้างนอกร้าน

และจากหัวใจเขาที่เต้นแรงเหมือนกลองรัว

“แล้วเจอกันนะ เมืองฟ้า”

ขอให้พรุ่งนี้ฝนตกด้วยเถอะ

หลังจากนั้นเจ้าคุณก็กลับมาเก็บร้านต่อ ถึงดินผาจะเป็นห่วงน้อง ทว่าเขาก็ไม่ใช่พวกเข้าซ้อยากรู้ทุกเรื่อง ในเมื่อน้องยืนยันว่าโอเค ไม่ได้มีเรื่องไม่สบายใจอะไร เขาก็จะไม่เข้าไปยุ่ง เพราะอย่างไรเรื่องแบบนี้ก็ต้องปล่อยให้เจ้าตัวจัดการเอง

เรื่องของความรู้สึก ไม่มีใครช่วยเหลือได้ดีเท่าตัวเราเองหรอก

ไว้เจ้าคุณขอรับรองหรือดูสภาพแล้วไม่ไหวเขาค่อยยื่นมือเข้าไปอีกอย่าง...เจ้าคุณนะโตแล้ว ซ้ำยังคิดเองได้ เขาไม่จำเป็นต้องไปชี้ทางหรืออุ่นวาย เพราะฉะนั้นเขาค่อนข้างเชื่อว่าน้องเรียนรู้จากบาดแผลในอดีตได้

ติดแค่น้องจะเลือกทางไหน ระหว่างหลงลืมความรู้สึกเก่าเพื่อเริ่มต้นใหม่

หรือจะกลับไปแก้ไขสิ่งที่ผ่านมา

นั่นก็เป็นเรื่องของน้องแล้วละ ต้องตัดสินใจเอาเอง

“วันนี้ดูอารมณ์ดีจังนะเจ้าคุณ”

“อ๊ะ!”

“มีเรื่องดี ๆ อะไรหรือเปล่าเนี่ย”

คนถูกทักถึงกับสะดุ้ง เกือบทำถาดวางเค้กหลุดมือ ดินะที่จับไว้ทัน เล่นเอาฟีสาวที่ทักถึงกับตกใจไปตาม ๆ กัน ก่อนจะหัวเราะให้แก้ความเกะของครูสอนทำเค้กคนเก่งที่วันนี้ดูจะแตกต่างไปจากทุกวัน

“อะไรเนี่ยเจ้าคุณ ทักแค่นี้ถึงกับมือไม้อ่อนเลยหรอ”

“ก็พี่สาวโผล่มาจากข้างหลังนี่ครับ ผมกำลังคิดอะไรเพลิน ๆ”
คนตัวเล็กย่นคิ้วใส่ก่อนจะเอาเค้กที่เพิ่งออกมาจากเตาวางลงบนโต๊ะเปิดพัดลมเป่าไล่ความร้อนสักหน่อย ส่งผลให้กลิ่นหอมลอยฟุ้งไปทั่วร้าน

ยิ่งวันนี้ลูกค้าน้อยเนื่องจากฝนตกหนัก กลิ่นเค้กก็ยังลอยไปทั่วได้ง่าย

ไม่รู้ว่าจะเป็นโชคดีหรือโชคร้ายที่วันนี้ฝนตกหนักกว่าเมื่อวาน แต่เขาก็ภาวนาขอให้มันเป็นเรื่องดีนะ เพราะวันนี้เขาจะ...

“คิดอะไรกันน่า วันนี้คุณครูเจ้าคุณถึงอารมณ์ดีขนาดนี้” พี่สาวตามมาแซวถึงที่ เท้าแขนลงกับเคาน์เตอร์ทำเค้ก มองเขาด้วยสายตาเจ้าเล่ห์ปนอยากรู้อยากเห็น ทำเอาเจ้าคุณถอนหายใจ ยิ้มบาง ๆ ให้แก่คนที่ชอบแซวซ้ำกัน

เขาไม่ว่าหรอกที่พี่สาวถามซ้ำ เป็นเขาก็คงถามเหมือนกัน

“ไหนบอกพี่ชีว่ามีอะไรดี ๆ เจ้าคุณดูมีความสุขขนาดนี้พี่ต้องเผือกหน่อย”

“ไม่มีอะไรให้เผือกหรือครับ ผมก็อารมณ์ดีปกติ”

“ไม่จริงค่ะ วันนี้ครูเจ้าคุณอารมณ์ดีผิดปกติ”

“...”

“ทั้งใส่เสื้อใหม่ ฉีดน้ำหอมขนาดนี้ ไหนจะรอยยิ้มเบิกบานนั้น
อีก นี่โคตรไม่ใช่เจ้าคุณที่พี่รู้จักเลย”

เจ้าคุณถึงกับขมวดคิ้ว เพราะรู้สึกว่ที่อีกฝ่ายพูดมาเหมือน
ว่าเขาทางอ้อมอย่างไรอย่างนั้น ปกติเขาก็ดูแลตัวเองนะ ไม่เคย
ปล่อยให้ทรุดโทรมเลยสักครั้ง มีแค่ช่วงอกหัก แต่นั่นมันก็เรื่องปกติ
หรือเปล่า

อีกอย่าง...มันก็ผ่านมานานมาก ตอนนั้นเขายังไม่ได้มา
ทำงานที่ร้านฟีดินเลยด้วยซ้ำ

เพราะฉะนั้นไม่มีทางที่พี่สาวจะเห็นเขาเวอร์ชันนั้นแน่นอน

“บอกมาเลยว่ามีเรื่องอะไร”

“ไม่มีอะไรจริง ๆ ครับพี่สาว” เจ้าคุณส่ายหน้าซ้ำ ๆ คล้ายเอ็นดู
ปนเหน้อยหน้า “ผมแค่...อยากสร้างความประทับใจ ก็วันนี้ลูกค้า
จะเข้ามาเลือกหน้าเค้กนี้”

“คุณเมืองฟ้าที่จะเข้ามาเลือกหน้าเค้กแต่งงานอะนะ”

“ครับ”

“นี่เราต้องเอาใจเขาขนาดนั้นเลย?”

เจ้าคุณถึงกับนิ่งชะงัก ลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท มัวแต่โฟกัสว่าจะ
ได้เจอแฟนเก่าวันนี้เลยแต่งตัวเต็มที่ ทำเค้กฟูไว้อัดอับ แทนที่
จะโฟกัสว่าเขาจะมาจ้างตัวเองให้ทำเค้กแต่งงานที่ไม่รู้ว่าจะงานแต่งใคร
กัน

ถ้าเกิดเป็นงานแต่งเมืองฟ้ากับคนรัก...

เขาก็ไม่ควรทำตัวมีความสุขขนาดนี้

“เฮ้ย ทำไมลู่ๆ เที่ยวลงแบบนี้ล่ะ พี่พูดอะไรผิด” พี่สาวเห็นคนตัวเล็กหลุบตาคู่ก็รีบถาม แอบเลิกลักไปนิดหนึ่งเพราะไม่รู้ว่ประโยชน์ไหนไปแทงใจดำ เมื่อก็เจ้าคุณยังยิ้มร่าอยู่เลยนี่นา “เจ้าคุณโอเคไหมเนี่ย พี่ขอโทษนะถ้าพูดให้รู้สึกไม่ดี”

“ผมไม่ได้เป็นอะไรครับพี่ ก็แค่...แค่คิดอะไรเพลินไปหน่อย” เขาทำเป็นผินยืมทั้งที่กลบเกลื่อนความรู้สึกไม่เนียนเท่าไร “ผมรีบทำงานให้เสร็จดีกว่า จะถึงเวลานัดแล้วเดี๋ยวไม่ทัน”

“นี่ทำแค่ไรรีบแซกคนพิเศษเหอะจ๊ะ”

“แค่ทำไว้ต้อนรับเองครับ”

เขาผินยืมแล้วก็หันหน้าทำเค้กฟุต่อ บรรจงทุกขั้นตอนตั้งแต่เทส่วนผสม เจ้าคุณรู้ดีว่าเมืองฟ้าชอบเค้กฟุตูปแบบไหน ต้องเป็นรสชาติที่ไม่หวานไป ไม่ขมไป จะต้องพอดีแม้เป็นรสมอคคา ครีมนี่ปาดก็ต้องไม่หวานมาก เมืองฟ้าไม่ชอบของหวานขนาดนั้น

เจ้าคุณละเอียดแม้กระทั่งตัดแบ่งใส่จานยันตกแต่งจาน ส่วนเครื่องดื่มไรรออีกฝ่ายสั่งดีกว่า

ไม่รู้ว่ได้เดี๋ยวนี้อยู่ชอบคาปูชิโนเย็นอยู่ไหม

“วันนี้ฝนตกหนักมากเลยแฮะ แฉใจเหอะว่าเขาจะมาได้” ระหว่างที่เตรียมความพร้อมทุกอย่าง พี่สาวซึ่งเดินไปที่หน้าต่างก็พูดขึ้นมาให้เจ้าคุณสนใจ เธอเปิดม่านให้เจ้าของร่างไปร่งดูว่าสภาพอากาศข้างนอกย่ำแย่แค่ไหน

ทั้งลมทั้งฝนราวกับมีพายุใหญ่ นาทีนั้นเจ้าคุณถึงกับกัดปากด้วยความหัวน้ใจ

“ขับรถเวลานี้คงอันตรายน่าดู เจ้าคุณไม่โทร. ถามเขาหน่อยละว่าอยู่ไหนแล้ว”

“เขาบอกว่ามีประชุม โทร. ไปตอนนี้จะรบกวนหรือเปล่าครับ”

เขาถามอย่างขอความเห็น เมื่อวานเขาก็รีบกวณเมืองฟ้ามามากพอแล้ว ถ้าเกิดวันนี้โทร. ไปขัดอีกอาจจะเคืองใจขึ้นมาได้ “ผมว่ารออีกสักพักฝนอาจจะซาก็ได้ หรือถ้าเขามาไม่ได้ก็คงโทร. มาเอง”

“ไม่ใช่ว่ามาครึ่งทางแล้วเกิดอุบัติเหตุนะ แบบนั้นคงแย่มากแน่ๆ”

“พี่สาวอย่าพูดเป็นกลางสิครับ ไม่เกิดอุบัติเหตุหรอก” เจ้าคุณชมวดคิดว่า คนยิ่งหวั่นใจอยู่ พูดแบบนี้เหมือนตักกำลังใจ “เขาขับรถเก่งและระวังตัวตลอด ถ้าติดฝนก็คงหาที่หลบฝนก่อนแล้วค่อยออกมาตอนฝนซา”

“พูดเหมือนรู้จักเขาดีเลยนะพ่อ”

“เอ่อ...”

“ไม่ใช่ว่านี่แฟนเก่าหรือนะ แบบนั้นคงพิก่น่าดู”

เจ้าคุณไม่ได้ตอบกลับ ด้วยว่ายังอึ้งที่พี่สาวทนายถูกเหมือนรู้มาก่อน แต่คิดอย่างไรพี่เขาก็ไม่รู้ว่า เพราะเจ้าคุณไม่เคยพูดเรื่องส่วนตัวในที่ทำงานสักครั้ง จะว่าได้ยินจากพีดินก็ไม่น่าใช้เหมือนกัน รายนั่นเขาไม่เปิดโปงความลับใครอยู่แล้ว

สงสัยว่าพี่สาวคงเดาจากประสบการณ์ เนื่องจากพี่เขาโตกว่าค่อนข้างมาก จะผ่านเรื่องพวกนี้มาเยอะก็ไม่แปลก ถึงอย่างนั้นเพื่อความแนบเนียนและไม่ให้ถูกขัดทอด ร่างโปร่งจึงเลือกนั่งไว้ก่อน

ป็นๆ

“เจ้าคุณ ลูกค้ามา!”

“ครับ!” ยังไม่ทันหาคำตอบให้คนด้านข้าง ลู่ๆ พนักงานหน้าร้านก็เรียกเสียงลั่น ส่งผลให้เจ้าคุณรีบล้างมือ ดึงสติเข้าร่างแล้วโค้งให้พี่สาวน้อยๆ

“เดี๋ยวผมไปดูลูกค้าก่อนนะครับพี่สาว อาจจะเป็นคุณเจมา

เอาขนมที่สั่งไว้”

“ได้เลยจะ เดี่ยวพี่ดูเค้กให้ รับรองว่าไม่มีใครได้แตะต้องมันแน่นอน”

“ขอบคุณครับ” เขากล่าวด้วยรอยยิ้ม ไม่ลืมยกมือไหว้ตามประสา จากนั้นก็ออกจากห้องอบขนมเดินตรงไปยังหน้าร้านที่มีคนรออยู่ ไม่วายทักทายลูกค้าคนอื่นที่เคยสอนมากับมือ จนกระทั่งมาถึงเคาน์เตอร์ต้อนรับ

“ลูกค้าอยู่ไหนหรอป็น”

“เห็นบอกว่าไปเอาของที่รถ เดี่ยวมา”

เจ้าคุณพยักหน้ารับเพื่อนที่ทำงานก่อนจะเลื่อนสายตาไปดูหน้าร้าน เวลานี้ฝนตกหนัก เขาได้แต่หวังใจว่าเมืองฟ้าจะมาได้หรือเปล่า ถ้ามาไม่ได้ก็น่าจะโธร. มา เจ้าตัวไม่ใช่พวกที่นัดแล้วทิ้งขว้างหรอก

ทว่าเขาก็ต้องหยุดความคิดไว้ก่อนเมื่อเลื่อนสายตามาเห็นรถลูกค้าที่จอดอยู่ข้างหน้า เดาวานี้คือลูกค้าที่มาหา เจ้าคุณนึกว่าเป็นคุณเจสที่ชอบสั่งขนมร้านเขาเป็นประจำตั้งแต่สาขาเก่า แต่รถที่ขับมาวันนี้ไม่ใช่รถที่เขาคุ้นเคยเลยสักนิด บางทีอาจจะเป็นรถแฟนเขาที่เคยพามาที่นี่

คุณหมอเจ้าฟ้าผู้แสนดีเคยซื้อขนมไปเลี้ยงคนในโรงพยาบาล

“ป็นขอร่มให้เราหน่อยสิ เราจะออกไปรับลูกค้า” เขาหันกลับมาบอกพนักงานที่เคาน์เตอร์อีกครั้งพลางชี้ไปที่รถคันนั้น ท้ายรถเปิดอยู่แสดงให้เห็นว่าเจ้าของรถกำลังหยิบบางอย่าง ไม่รู้ว่ามีปัญหาอะไรถึงได้เช็กนาน แต่ตอนนี้ฝนตกหนักและฝนก็สาดเข้ามาได้หลังคา ถ้าปล่อยไว้คงเปียกปอนไปทั่วร่างแน่

“อะ เจ้าคุณ”

“ขอบคุณนะ”

เขายิ้มหวานไปทิตอนรับร่วมมาจากมืออีกฝ่าย จากนั้นก็รีบก้าวไปเปิดประตูร้านแล้วก้าวร่วม ย่นคิ้วเล็กน้อยเมื่อสัมผัสความหนาวเย็นและละอองฝน วันนี้ฝนตกหนักมาก ทั้งยังมีลมพัดไม่เกรงใจร่วมอีกต่างหาก เจ้าคุณต้องใช้สองมือจับร่วม ไม่อย่างนั้นมันคงปลิวไปไกลร้าน

“คุณลูกค้าครับ มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่า ผมเห็นยืนตากฝนอยู่นานแล้ว จะไม่สบายเอา”

“เผอิญผมลืมของที่จะเอามาเป็นแบบให้คนทำเค้กนะครับ นึกว่าลืมไว้ท้ายรถเลยมาเช็กดูให้แน่ใจ”

“ผมว่าไว้ค่อยมาหาตอนฝนซาก็ได้ ตอนนี้นำเข้าไป...”

เปรี้ยว!

“เฮ้ย!” เจ้าคุณหลับตาปี สะดุ้งสุดตัวตอนฟ้าร้องลั่น รู้สึกเหมือนสายฟ้าฟาดลงกลางหลัง เขาเผลออูทานเสียงดังด้วยความตกใจ หัวใจที่เคยเต้นปกติเวลานี้กลับเต้นแรงอย่างน่าหวั่นใจ ถึงเขาจะไม่ได้เกลียดหน้าฝน แต่ก็ใช่ว่าอยากอยู่ตากฝนนานๆ เสียเมื่อไร ยังมีฟ้าแบบนี้ยิ่งอันตราย ไม่รู้จะเปลี่ยนทิศมาโดนพวกเขาตอนไหน

นาทีนั้นเจ้าคุณรีบลืมตาเพื่อขอให้คุณลูกค้ารีบเข้าไปข้างใน ทว่าได้เห็นหน้าคนที่ให้ความสนใจ เขาก็ถึงกับเบิกตากว้างแล้วนั่งไป

“ยังกลัวเสียงฟ้าอยู่เหรอ”

“คุณ...”

“เจ้าคุณ”

หัวใจดวงน้อยเต้นแรงไม่เป็นสำ ดวงตาจับจ้องคนเบื้องหน้าอย่างละสายตาไม่ได้ จู่ๆ ก็รู้สึกว่สิ่งต่างๆ รอบกายหยุดเคลื่อนไหว

ทั้งฟ้าฝน ทั้งรถสัญจร ทั้งลมหายใจ รวมถึงเข็มนาฬิกาที่ยังคงขยับ
เดินไป ทุกอย่างเดินช้าเสียจนเขาไม่รู้สึกลงถึงอะไร

นอกจากเสียงเดินของหัวใจ

และเสียงของตัวเองที่ค่อย ๆ ขยับปากพูด

“เมืองฟ้า...เหวอ”

“อือ”

อีกฝ่ายขานรับ พยักหน้าเล็กน้อยด้วยสีหน้านิ่งงัน เจ้าคุณ
กวาดตามองทั่วไปหน้าคมคาย จดจำกึ่งเปรียบเทียบรายละเอียดที่
เคยเห็น เมืองฟ้าดูโตขึ้น ได้ตาลัณคนิดหน่อย คงจะมาจากการทำงาน
ติดกับภูมิแพ้อากาศที่ตัวเองเป็น ถึงอย่างนั้นความหล่อเหลาก็ยัง
ฉายออกมาอย่างชัดเจน

ดวงตาสีดำที่สะท้อนภาพเขาเข้าคู่ได้ดีกับเส้นผมสีเดียวกันที่
ลงมาปรกตานิดหน่อย

ความสูงร้อยแปดสิบเจ็ดทำให้เจ้าคุณดูตัวเล็กอยู่ระหว่างอก
กับไหล่ หรือเรียกให้ถูกคือเจ้าคุณสูงเท่าหัวใจ

ไม่แปลกไม่ใช่หรือไง

ก็เจ้าคุณเคยเป็นหัวใจของเมืองฟ้ามาก่อน

“เมืองฟ้า” เจ้าคุณเรียกย่ำ หลุดยิ้มบาง ๆ ให้คนตรงหน้า เขา
ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรออกไปดี ตอนนั้นในหัวเขาโล่งมาก คำพูดที่
เตรียมมามากมายหายวับไปกับตา เหลือเพียงความดีใจกับความ
รู้สึกหลากหลายที่อยากจะเปิดเผยให้เห็น

หากแต่สิ่งที่แสดงออกมากที่สุดคงหนีไม่พ้นความรู้สึกนี้ที่
ชัดเจน

ความรู้สึกที่อาจจะดูซ้ำจำเจ

‘เราคิดถึงเมืองฟ้านะ’

พูดอยู่ในใจเนื่องจากปากไม่ยอมขยับ มือก็สั่นหนักกว่าเก๋าราวกับโดนผีเข้าอย่างไรรายนั้น เจ้าคุณกัดปาก พยายามสุดหัวใจเข้า

“น้องเจ้าคุณ คุณลูกค้า มัวทำอะไรกันคะ เข้ามาในร้านเร็ว!”

“อ๊ะ!” เขาสะดุ้งอีกรอบตอนที่สาวตะโกนถาม เจ้าคุณหันขวับไปมองหน้าก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้พวกเขายังอยู่หน้าร้านและฝนกำลังตกหนัก เล่นเอาถึงกับโทษตัวเองที่มัวแต่ดีใจระคนระลึกความหลังแทนที่จะรีบพาเมืองฟ้าเข้าไปในร้าน

“ได้ครับพี่สาว”

“มาเร็วค่า” อีกฝ่ายตะโกนบอกพร้อมเปิดประตูร้านรอทั้งสองมาหา

นาทีนั้นเจ้าคุณรีบหันกลับมา ยื่นร่มไปกางให้อีกฝ่าย แม้ตรงนี้จะมียหลังคาบังหยาดน้ำฝนอยู่ก็ตาม แต่มันมีละอองฝน จะปล่อยให้ลูกค้าเปียกไม่ได้เด็ดขาด

“เชิญครับคุณเมืองฟ้า”

“...”

“ไว้ด้วยกันข้างโน้นครับ”

สวมบทเป็นครูสอนทำขนมทั้งที่มือก็ยังอินบทยแพนเก่าอยู่แน่นอนว่าเมืองฟ้าไม่ได้พูดอะไร ทำเพียงพยักหน้ารับแล้วปิดกระป๋องหลัง กดรีโมตล็อกรถก่อนที่ทั้งสองจะรีบวิ่งเข้ามาในร้าน

“ขอโทษที่ช้านะครับ บ๊าย ไปเอาผ้าขนหนูในห้องเรามาให้ที”

“แป๊บเดียว”

บ๊ายรับคำทันทีพลันรีบเข้าไปหลังร้าน เจ้าคุณจึงหุบร่มแล้วแขวนไว้บนราว รับผ้าขนหนูจากเพื่อนพนักงานแล้วยื่นให้เมืองฟ้าซับเส้นผม ไม่นานเจ้าคุณก็พาเมืองฟ้ามาตั้งแต่ตอนไหน อาจจะเป็น

ตอนที่เขานั่งไปแล้วฝนสาดโดนก็เป็นได้

“หนาวไหม อยากเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไร โดนฝนแค่นิดเดียว”

เขาตอบ ไหวไหล่เล็กน้อยแสดงให้เห็นว่าไม่ใช่ปัญหา เจ้าคุณจึงขานรับสั้น ๆ รับผ้าอีกผืนจากบันมาซับน้ำฝนบนหน้า พลังหลุมบาคิดหาบทสนทนาเพื่อให้บรรยากาศดำเนินต่อ

ทว่าคิดเท่าไรก็คิดไม่ออก กลายเป็นว่าต้องส่งสายตาขอร้อง

“พาลูกค้าไปที่ห้องรับรองสิเจ้าคุณ” พี่สาวยิ้ม โบกมือเป็นการบอกให้พาเมืองฟ้าไปจากตรงนี้เสีย เวลามีลูกค้ามาคุยงานพวกเขาจะพาไปยังห้องรับรองที่เตรียมไว้ จะได้เป็นส่วนตัวและสะดวกเวลาคุย “เดี๋ยวพี่ยกขนมไปให้”

“เดี๋ยวผมยกไปเองครับพี่สาว” เจ้าคุณยิ้มพลางบอกปิดอย่างเกรงใจ “คุณเมืองฟ้ารับเครื่องดื่มอะไรดีครับ จะได้ให้คนไปทำให้”

“เอาเป็นอะไรร้อน ๆ ดีไหม”

“ผมขอคาปูชิโนเย็น”

เจ้าตัวตอบ ไม่สนใจสิ่งที่พี่สาวเสนอไป เผอิญช่วงนี้ทางร้านมีโปรโมชั่นสำหรับเครื่องดื่มร้อน พี่เขาเลยอยากเสนอให้ลูกค้าลอง แต่พอเจอเมืองฟ้าตอบ อีกฝ่ายก็ถึงกับยิ้มเจื่อน แล้วพยักหน้าผายมือให้เขาพาลูกค้าไป

“พาลูกค้าไปที่ห้องก่อนนะเจ้าคุณ แล้วเดี๋ยวพี่ยกเครื่องดื่มไปให้จ้ะ”

“ขอบคุณครับพี่สาว”

เขายกมือไหว้และพยักหน้าให้เมืองฟ้าเดินตาม ชะงักนิดหนึ่ง เพราะลืมนึกว่าท่าทางของตัวเองดูไม่มีมารยาทหรือเปล่า อย่างไรก็ตามเสียเขาก็เป็นลูกค้า

“ตามผมมาเลยครับคุณเมืองฟ้า”

“ไม่ต้องสุภาพขนาดนั้นก็ได้”

“หือ?”

“พูดแบบเป็นกันเองเถอะ”

เมืองฟ้าเบือนหน้าหนี เขามีอสังหาริมทรัพย์มากมาย ไม่สนใจคนที่กะพริบตาปริบ ๆ ใส่ เจ้าคุณแปลกใจเล็กน้อย ไม่คิดว่าเขาจะพูดออกมาเอง นึกว่าชอบที่เขาพูดสุภาพเสียอีก และใช้ไม่มีการอธิบายอะไรอีก มีเพียงการพยักหน้าให้เจ้าคุณเดินนำไปเท่านั้น

ทำเอาคนตัวเล็กคิดหนักว่าการพูดแบบนี้มีนัยอะไรหรือเปล่า หรือแค่รู้สึกว่าการที่เขาพูดสุภาพมันดูทะมัดทะเมาะ เพราะพวกเขาอายุเท่ากัน

บางทีเขาอาจจะอยากให้บรรยากาศเป็นธรรมชาติกว่านี้มั้ง จะได้ไม่ต้องอึดอัดตอนอยู่ด้วยกันสองคน

กึก!

“เคັครับ”

जानเคັฟุที่แบ่งไว้วางลงตรงหน้าหลังจากที่ปล่อยให้เมืองฟ้า นั่งรออยู่ในห้องรับรองลำพัง เครื่องดื่มมาส่งก่อนที่เจ้าคุณจะไปเอาเคັกมาให้ เขาใช้เวลาสักพักในการทำใจและตัดสินใจ ก็เขาต้องคุยกับเมืองฟ้าแค่สองคนนี่ จะไม่ให้ตื่นเต้นคงทำไม่ได้

เจ้าคุณหย่อนตัวลงนั่งตรงข้ามอีกฝ่าย ถ้ามีอยู่บนหัวเข่า พลังคิดว่าจะเริ่มบทสนทนาอย่างไร

เมืองฟ้าเองก็เอาแต่เงิบ รอให้เขาเปิดประเด็น แทนที่จะช่วยให้อะไร ๆ มันง่าย

เพราะฉะนั้นการชวนคุยจึงไม่ค่อยราบรื่นเท่าไร เจ้าคุณต้องคิดหนักและรู้สึกอะไรมากมาย

รู้จักสคริปต์ไว้ก่อนดีกว่า

“เกร็งแบบนี้ทุกครั้งที่เจอลูกค้าเลยหรอ”

“หา?” ตอนที่คิดอยู่ จู่ๆ คนตรงหน้าก็เอ่ยถาม

เมืองฟ้าสบตา ยกแก้วคาปูชิโนขึ้นดื่มขณะรอคำตอบจากคน
เล็กเล็ก

“มะ...ไม่หรอ แค่เราทำตัวไม่ถูกนะ”

“...”

“เราไม่ได้เจอกันตั้งนานนี่เนอะ”

“...”

“สบายดีไหม เมืองฟ้า”

สุดท้ายเจ้าคุณก็ถามไปเพราะคิดออกแค่นี้ เอาจริง ๆ เขาไม่
คิดว่าเมืองฟ้าจะทำเหมือนยังจำเขาได้อยู่ ก็เมื่อวานที่คุยกัน ขนาด
เสียงยังทำเป็นลึ้ม ถึงเขาพอจะเดาออกทีหลังว่าอีกคนแก้งก็เถอะ
แต่นึกว่าจะแก้งจนถึงที่สุด

ซึ่งพอถามไปแบบนั้น เมืองฟ้าก็วางแก้วกาแฟลง

“ก็ดี”

คำตอบสั้น ๆ ทำเอาตอบทไม่ถูก เจ้าคุณหยุดหายใจไปนิด
หนึ่งก่อนยิ้มให้ ไม่แปลกหรอกที่จะมีช่องว่างระหว่างกัน ตอนที่
เล็กกันก็จับไม่สวຍเท่าไร ถึงจะทำใจได้บ้างแล้วเขาก็อยากถามสิ่งที่
ค้างคาออกไป

แต่เวลานี้คงไม่เหมาะใช่ไหม

“อึดอัดหรอ”

“ฮะ!” ชะงักไปชั่วครู่ตอนถูกถามจ้ะจู้ดอย่างนั้น จะว่าอึดอัดมัน
ก็ไม่ใช่ความรู้สึกนั้น แค่ว่าไปต่อไม่ถูกต่างหาก “เปล่าหรอ แค่คิดว่า
จะชวนเมืองฟ้าคุยยังงี้ดี ไม่ได้เจอกันนานขนาดนี้เรามีเรื่องอยาก

ถามเยอะเลย”

“จะถามก็ได้ แต่ขอคุยเรื่องงานให้เสร็จก่อน เเพอญเจ้าสาวเขา รอ”

“อ่า...นั่นสินะ เมืองฟ้ามาคุยเรื่องแก้แต่งงานนี่นา” เจ้าคุณ ใจฝ่อ เป็นอีกครั้งที่เขาลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท อยากถามเหลือเกิน ว่าช่างงานแต่งงานตัวเขากับแพนใหม่หรือเปล่า ทว่าก็กลัวตัวเองจะรับ คำตอบไม่ได้

ทั้งๆ ที่คิดว่ามูฟออนได้แล้ว แต่พอมาเจอหน้าถึงได้รู้ว่าที่ มูฟออนนะ...

มันมูฟเป็นวงกลม

“งานแต่งงานฟ้ากับแพนหรือ”

“คนอย่างเราแต่งงานไม่ได้หรอก”

“ไม่ใช่อย่างนั้น เราแค่อยากรู้เฉยๆ” รีบส่ายหน้าจนเส้นผมที่ ลงมาปรกหน้ากระจาย เขาไม่อยากให้เมืองฟ้าคิดว่าเขากำลังคิด เรื่องไม่ดีหรือเปล่า เขาแค่อยากรู้ความเป็นไปเท่านั้น “ถ้าเมืองฟ้า ไม่อยากบอก ไม่ต้องบอกก็ได้ ยังไงเราก็มิน่าที่ทำได้ก็ให้อยู่แล้ว”

“มันก็ไม่ใช่ความลับอะไร ถ้าคุณอยากรู้เราก็บอกได้”

“เมืองฟ้า...”

“งานแต่ง...เขากับพิมพราย”

“...!”

“งานแต่งพี่ที่ทำงานเรากับแพนชานะ ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเรา หรือก”

“ว่าไงนะ” เจ้าคุณเบิกตากว้าง อ้าปากค้างอย่างไม่เชื่อหู “งาน แต่งพี่ที่ทำงานหรือ”

“ใช่” เขาขานรับ “เขาวานให้เราช่วยหาคนทำเค้กให้เพราะไม่มี

เวลาหาตัวเอง”

“ระ...เรานึกว่าเมืองฟ้าแต่งเองซะอีก เห็นดู...ให้ความสำคัญขนาดนั้น”

“เผอิญค่อนข้างสนิทกับพี่เขานะ ถ้าไม่ช่วยทำเดี๋ยวจะโดนว่าเอาได้”

“นี่เอง” ร่างเล็กพยักหน้า ไม่รู้ทำไมหัวใจดวงน้อยมีความสุขขึ้นมาต่างจากเมื่อกี้ ยอมรับว่าตอนแรกตกใจจริง ๆ คิดว่าเมืองฟ้ากำลังจะแต่งงานกับใครสักคนที่เขารัก ถ้าเป็นแบบนั้นเขาคงเสียใจนิดหน่อย ทว่าก็จะร่วมยินดีแน่นอน ไม่มีทางคิดร้ายต่อกัน

แต่พอรู้ว่าเป็นงานแต่งพี่ที่ทำงานกลับโง่ใจเสียอย่างนั้น
หวังอะไรอยู่นะเจ้าคุณ

“สบายใจแล้วใช่ไหม”

“เอ๊ะ!” เขาสะดุ้งทันทีที่โดนทักก่อนจะเลิกลัก ดีหน้าสงสัย
“สบายใจอะไรเมืองฟ้า เราไม่ได้คิดอะไรเสียหน่อย”

“คุณหลอกคนไม่เก่งเลย รู้ตัวไหม”

“เรา...”

“ไม่ได้เปลี่ยนไปเลยนะ เจ้าคุณ”

ไม่รู้ว่ำนั้นเป็นคำชมหรือคำติเตียน แต่มันกลับทำให้เจ้าคุณนิ่งงัน ถ้อยคำที่สื่อถึงใจกันทำเอาเจ้าของชื่อจับทางได้ ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะเริ่มเผยออกมาบ้างแล้วว่ายังจำเรื่องเกี่ยวกับเขาได้อยู่ เพียงแค่เลือกบ้ายเบี่ยงเพื่อไม่ให้เขารู้สึกมีความหวัง

แต่การทำให้แบบนั้นกลับจุดประกายความรู้สึกที่ไม่เคยดับ

เขาเพียงแค่ซ่อนมันไว้ข้างใต้

ในจุดที่ลึกที่สุดของหัวใจดวงนี้

“เมืองฟ้าก็ดูไม่ได้เปลี่ยนไปเลยนะ ยังอ่านเราออกเหมือน

เดิม” ร่างโปร่งแซว “ทั้งยังชอบกินเค้กฟูรสмокคาเหมือนเดิมด้วย
นึกว่าเลิกกินไปแล้ว”

“ไม่เชิงว่าเลิก แค่ว่ามันถูกใจยาก”

“แล้วตอนนี้เจอที่ถูกใจบ้างหรือยัง”

“...”

“...”

“ไม่รู้สิ ต้องลองชิมดู”

เจ้าคุณหัวเราะ รู้สึกคล้ายโดนเขย่าหัวใจอย่างไรอย่างนั้น อาจ
เพราะเขามองโลกในแง่บวกมากกว่าคิดไปในทางหนัก เลยไม่ได้มอง
ว่านั่นเป็นถ้อยคำร้ายกาจเลยสักนิด พอเมืองฟ้าพุดจบก็ตักเค้กฟู
ลองชิม สีหน้าพอคนคล้ายเช่นคนอารมณ์ดีปรากฏขึ้นทันทีที่เนื้อเค้ก
เข้าปาก

เคี้ยวช้า ๆ รับประทานดี ไม่ว้ายซ่อนตามองเจ้าคุณที่เม้มปาก
จับจ้องกัน

ท่าทางลึนระทึกซ่อนทับกับภาพวันวานยังตอกร้าให้เห็นว่า...

“อร่อยดี”

เจ้าคุณไม่ได้เปลี่ยนไปเลย

คนโดนขมยั้มกว้าง ดีใจที่เมืองฟ้าชอบแม้จะไม่ได้พูดออกมา
ตรง ๆ แค่ว่าอร่อยที่มาพร้อมกับแววตาอ่อนโยนเขาก็รู้สึกดีมาก
แล้ว ต้องบอกก่อนว่าเมืองฟ้าไม่ใช่พวกที่แสดงความรู้สึกชัดเจนนัก
เขามักเก็บความรู้สึกไว้ข้างในเสมอ

ส่วนหนึ่งมาจากการเลี้ยงดู พ่อของเมืองฟ้าน่ะโคตรดุ ทั้งยัง
เจ้าระเบียบมากเลย

“ดีใจที่ชอบนะ” เจ้าคุณบอก “เราตั้งใจทำมาก ๆ กลัวเหมือน
กันว่าฝีมือจะตก เพราะช่วงนี้เราไม่ค่อยได้ทำเค้กฟูเท่าไร”

“คุณเป็นครูสอนทำขนม ถึงไม่ได้ทำบ่อยก็น่าจะทำได้อยู่แล้วไหม”

“รู้ด้วยเหรอว่าเราสอนทำขนม”

“...”

“เมืองฟ้าคงได้ยินมาจากลูกค้าคนอื่นสินะ” ทำเป็นกลบเกลื่อนเพื่อไม่ให้ตัวเองดูรูกหนักมากเกินไป เรื่องที่เขาเป็นครูสอนทำขนมไม่ใช่ความลับขนาดนั้น ลูกค้าที่นี่ก็เยอะ เขาจะได้ยินผ่านๆ ก็ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจ บางทีนี่อาจจะเป็นเหตุผลที่เขารู้ว่าเจ้าคุณทำงานอยู่ที่นี่เลยมาจ้างก็ได้

ทุกอย่างมันลงตัวหมดแล้วละ

“ไม่เชิง” ทว่าพอคิดได้แบบนี้จู่ๆ เมืองฟ้าก็ขัดไว้ก่อน “เรื่องที่คุณเป็นครู เราารู้อยู่แล้วละ”

“หือ?”

“ก็คุณฝันมาตลอดว่าอยากทำร้านขนมไม่ใช่หรือไง จะเริ่มจากจุดนี้มันก็ถูกต้องแล้วไหม” เจ้าตัวเบือนหน้าหนี “ส่วนที่รู้ว่าทำงานที่นี่เพราะมีพวกพี่ๆ บอก เราก็กเลย...คิดว่าคุณน่าจะทำได้แค่แต่งงานให้ได้ และเราก็เห็นผลงานที่คุณทำในเพจร้านด้วย”

ถึงกับอึ้งไปเลยเมื่อเจอคำตอบนี้ เหมือนเล่นไวกิ้งแล้วมันก็เหวี่ยงจนเขาหัวหมุน คำพูดของเมืองฟ้าจู่โจมเจ้าคุณจนทำอะไรไม่ถูก ได้แต่มองหน้าคนที่ยกแก้วคาปูชิโนเย็นดื่มคล้ายกลบเกลื่อนไม่ให้เห็นความรู้สึกที่ฉายอยู่

นาทีนั้นเจ้าคุณเหมือนน้ำตารัน พยายามกลั้นไว้เพื่อไม่ให้บรรยากาศดี ๆ ตอนนี้เสียไป

“เมืองฟ้ายังจำความฝันเราได้ด้วยเหรอ เรานึกว่าลืมไปแล้วซะอีก”

“ใครจะไปลิ้ม ความฝันคุณทั้งคน”

“ฟ้า...”

“ถึงเรื่องของเรามันจะจบ แต่ตอนนั้น...เราก็คัญญากันไว้ว่า
จะทำความฝันคุณให้เป็นจริงด้วยกัน”

Chapter 3

ช้อนกลับ

ควรพูดอะไรต่อเป็นสิ่งที่ไม่อาจรู้ได้ เจ้าคุณเอาแต่มองหน้าเมืองฟ้า ในหัวคิดอะไรหลากหลาย อยากถามเหลือเกินว่าตอนนั้นทิ้งกันไปทำไม อยากรู้เหตุผลของการเลิกกันทั้งที่ยังรักกันอยู่ และถึงจะเลิกกันไปนานแล้วตอนนี้ก็ยังดูมีความสุขดี ๆ อยู่ หรือนั่นเป็นเพียงการคิดไปเองของเจ้าคุณ

แต่เจ้าคุณมั่นใจว่าเขาไม่ได้คิดไปเองนะ เขารู้จักเมืองฟ้ามาตั้งแต่ ม. สามจนตอนนี้อายุปาเข้าไปสี่สิบหกย่างยี่สิบเจ็ด แม้ว่าพอเลิกกันจะไม่ได้ติดตามข่าวสารอีกคน ทว่าเขายังพออ่านออก

เพียงแค่ว่าการอ่านออกกับการคิดเข้าข้างตัวเองมีเส้นบาง ๆ กันอยู่ เจ้าคุณจึงไม่อาจพูดได้เต็มปากว่ายังรักกันอยู่จริงไหม

แต่ถ้าการที่อีกคนยังจดจำเรื่องราวของเขาได้ก็ถือว่าเป็นสัญญาณที่ดีหรือเปล่า

หรือแค่ต้องการลองใจเขา

“เราดีใจนะที่ฟ้ายังจำความฝันเราได้อยู่” ร่างเล็กยิ้ม หลบตา

ลงเล็กน้อย มองมือที่กุมกันอยู่บนหน้าตัก “ถึงจะไม่ได้ทำด้วยกันแล้ว เราก็ยังดีใจ”

“...”

“ขอบคุณนะที่ยังจำได้”

“...”

“ขอบคุณมากจริง ๆ”

กลายเป็นเมืองฟ้าที่กัดปาก ต้องหลบตาซ่อนความรู้สึกไว้ เขาถอนหายใจ พยายามปรับอารมณ์ให้เป็นปกติ เขารับรู้ได้ถึงความรู้สึกที่แท้จริงที่เจ้าคุณเผยออกมา ถึงปากจะบอกว่าดีใจแต่กลับฉายความเศร้า เป็นผลพวงมาจากฉากจบของพวกเขา

ฉากจบที่เขาเป็นคนสร้างมันขึ้นมา

“แล้วเมืองฟ้าล่ะ ตอนนี้ได้เป็นสถาปนิกหรือยัง” เพื่อไม่ให้บรรยากาศแย่ง เจ้าคุณเลยถามกลับ “เห็นตอนนั้นอ่านหนังสือหนักเลยนี่นา ได้ทำตามความฝันตัวเองไหม”

“อ้อ ได้เป็นแล้วละ” เขาพยักหน้า “ถึงจะจบช้ากว่าที่คิดแต่ก็ถือว่าจบแหละนะ”

“อ้าว ทำไมถึงจบช้าล่ะ ฟ้าก็เรียนตามปกติไม่ใช่หรอ”

“เพี้ยนเราโดนรถ...”

“หือ?”

“ไม่มีไร ก็แค่ปัญหาทั่วไปในการเรียน”

เจ้าคุณขมวดคิ้วเพราะเหมือนเมืองฟ้าจะพูดบางสิ่ง ทว่าเลือกที่จะกลบเกลื่อนไม่ให้เขารู้ความจริง ทั้งยังยกแก้วคาปูชิโนขึ้นดื่มคล้ายกับขอจบบทสนทนาไว้ตรงนี้ อย่าได้ต่อความยาวสาวความยืดอีก

ก็อก ก็อก ก็อก

“ขออนุญาต”

“พี่ดิน”

ระหว่างที่เจ้าคุณกำลังสงสัยอยู่นั้นจู่ๆ ดินผาก็เคาะประตูห้อง แล้วขออนุญาตเข้ามา ดวงตาสีสวยตวัดไปสกับคนที่อยู่ตรงหน้า น้องชาย พลันก็ต้องดิ้งหน้าตึงเช่นคนไม่พอใจนิดหน่อย เสียหายที่ไม่อาจแสดงอารมณ์ออกมาทั้งหมดได้ในฐานะเจ้าของร้านก็ต้องไว้มาดเพื่อให้ลูกค้าวางใจ

“ขอโทษที่มาช้านะ เผอิญข้างนอกฝนตก รดติดมาก” ดินผาบอกน้องชายพลางโค้งให้ลูกค้าที่ยืนขึ้นเป็นการให้เกียรติคนที่เข้ามา “คุณเมืองฟ้าที่มาสั่งเค้กแต่งงานสินะ ผมดินผา เป็นเจ้าของร้านนี้ครับ”

“ผมรู้จักคุณ” เมืองฟ้าตอบ ไม่วายทั้งสองยื่นมือเชกแฮนด์กัน เป็นการทักทาย อันที่จริงเมืองฟ้ารู้จักดินผาอยู่แล้ว ไม่ใช่ในฐานะเจ้าของร้าน แต่เป็นญาติของแฟนเก่าที่คุ้นหน้าคุ้นตากันเป็นอย่างดี ติดแคว่ว่าตอนนี้อีกฝ่ายมีท่าทีห่างเหิน แสดงให้เห็นว่าการเลิกกันส่งผลกระทบต่อทุกฝ่าย

“พี่ดินมีอะไรหรือเปล่าครับ จะให้ผมช่วยอะไรไหม”

“เปล่า พี่แค่จะเข้ามาช่วยคุยกับลูกค้าไง”

“อ่า...”

“พี่เป็นเจ้าของร้านก็ควรจะดูแลลูกค้าเหมือนเจ้าคุณด้วยสิ”

ดินผายิ้มบางๆ นายแวนเอ็นดูเจ้าคุณน้องรักอย่างชัดเจน เขาลูบหัวน้องชายเบาๆ ก่อนจะผายมือให้ทุกคนนั่งลง จะได้เริ่มคุยประเด็นหลัก ร่างสูงทั้งตัวลงนั่งตรงข้ามเมืองฟ้า หยิบแฟ้มหน้าตาเค้กแต่ละแบบออกมาวางให้อีกคนดู

แบบเค้กละลานตาทำเอาเมืองฟ้าถึงกับถอนหายใจคล้ายคน

เหนื่อยหน่ายกับสิ่งที่ตัวเองไม่ถนัด

ตอนที่ได้รับมอบหมายเรื่องมาติดต่อคนทำเค้กนะ คิดแค่ว่า
อยากเจอคนทำ...

พอเอาเข้าจริงมันก็มีอะไรให้คิดมากกว่านั้น ดินะที่ได้รับบริฟ
มา

“อยากได้แนวสดใสเน้นความรักเหมือนกับคู่ของหงส์นะครับ”
เมื่อฟ้าตอบหลังดินผาเปิดหน้าเค้กต่าง ๆ ให้ดูเป็นการเลือกสรร
“เจ้าสาวเขาบริฟมาแบบนั้น เพราะหงส์คือสัญลักษณ์ของการรัก
เดียวใจเดียว ถึงจะมีคนมาให้แลเหลียวก็ยังยึดมั่นในคู่ของตัวเอง”

“พูดเหมือนงานแต่งงานตัวเองเลยนะครับ ลึกซึ้งมาก” ดินผาแซว
“หรือผมตกข่าวอะไรไปหรือเปล่า”

“งานแต่งพี่ที่ทำงานผมนะครับ ผมก็แค่...โดนวานมา”

“ขนาดโดนวานมายังบริฟได้ดีเลยนะครับ สงสัยจิงว่าถ้างาน
แต่งงานตัวเองจะบริฟได้ดีขนาดไหน”

“พี่ดิน...”

“ถ้าเกิดจะแต่งงานเมื่อไรก็อย่าลืมใช้บริการร้านเรานะครับ
ร้านเรามีคนทำเค้กเก่ง ๆ เยอะเลย โดยเฉพาะเจ้าคุณ”

เจ้าของช้อมองหน้าคนเป็นพี่พลางคิดว่าเขากำลังจะทำอะไร
กันแน่ ทำไมที่พูดมามันฟังดูประหลาดแปลก ๆ หรือว่าพี่ดินจะเริ่มคุม
ตัวเองไม่อยู่แล้ว

เขาเป็นพวกตรงไปตรงมา บางทีก็ขวานผ่าซากกับคนที่ไม่ชอบ
หน้า และตั้งแต่ที่เขายกปากว่าเลิกกันโดยที่เมืองฟ้าไม่ได้ให้เหตุผล
อะไรไว้ พี่ดินก็โกรธหนักถึงขั้นจะตามไปบุกถึงบ้าน ดีแค่นั้นที่ชวนา
แฟนพี่เขาห้ามไว้

พอได้มาเจอต่อหน้าก็คงอยากชดสั๊กหมัด โทษฐานฟังหัวใจ

น้องชาย

“จ้ะเป็นแนวนี้ดีไหมครับ สีขาวและชมพู” เจ้าคุณเปิดหน้า
เค้กแต่งงานยอดนิยม มีหิงส์ประดับอยู่บนยอด “อันนี้เป็นเค้กที่มี
คนรีเคอร์สตร์ร้านเราตลอด เป็นที่นิยมมากเลยละครับ”

เมืองฟ้าเลื่อนสายตามองตาม

“กับอีกแบบที่เน้นโทนครีมขาว มีดอกกุหลาบอยู่บนยอด
บางทีลูกค้าก็จะเปลี่ยนเป็นตุ๊กตาคู่รักที่ยืนกอดกัน” เปิดอีกหน้าให้
เขาดู “คุณเมืองฟ้าลองเลือกดูก่อนก็ได้ครับ หรือจะถ่ายรูปไปให้
เจ้าสาวตัดสินใจก็ได้”

“จ้ะผมขอถ่ายรูปส่งไปให้เขาแล้วกันครับ เพื่อเขามีอะไรจะ
เสนอมานะ”

“ได้ครับ ตามสบายเลย”

“ขออนุญาตครับ” คำนั้นเหมือนส่งไปให้ดินผาโดยเฉพาะ
ก่อนเมืองฟ้าจะหมุนแป้นรูปเค้กมาถ่ายรูปเก็บไว้ ถ่ายอยู่สองสาม
รูปก็ส่งไปให้เจ้าบ่าวเพื่อให้เขาส่งต่อให้เจ้าสาวอีกที จะได้ตัดสินใจ
เลือกกัน แน่่อนว่านี่เป็นเวลาทำงานเลยอาจจะตอบช้าไปบ้าง
เมืองฟ้าจึงเปิดรูปอื่นดูด้วยขณะรอข้อความตอบกลับ

กระทั่งเปิดไปถึงหน้าขนมขายดีที่ปรากฏภาพเค้กฟูพร้อมกับ
คนทำ

“สินค้าขายดีอีกชิ้นของเราเลยครับ เค้กฟูนะ” เจ้าคุณตอบให้
เพื่ออีกคนสงสัย แอบเขินอายเหมือนกันที่มีภาพตัวเองอยู่ในนั้น แต่
ช่วยไม่ได้ พีดินเป็นคนสั่งให้เขาทำ และในฐานะลูกจ้างเขาจะไป
ปฏิเสธได้อย่างไรกัน

ซึ่งต้องบอกเลยว่าพอโพสตรูปนั้นลงโลกโซเชียลก็มีคน
มากมายมาชมเขาน่ารัก

นี่คงเป็นอีกเหตุผลที่ทำให้คนมาขอเรียนทำขนมกับเขาเยอะขึ้นด้วย

“ทำเองตลอดเลยเหรอ” เมืองฟ้าถาม เพราะก่อนหน้านี้เจ้าคุณบอกว่าไม่ค่อยได้ทำเค้กฟูเท่าไร และก็ใช้อย่างที่บอก เจ้าคุณส่ายหน้าพร้อมระบายยิ้ม

“ไม่ค่อยได้ทำหรอก ให้คนอื่นทำมากกว่า”

“ทำไมล่ะ”

“เผอิญเราต้องสอนทำขนมอื่นเป็นหลักนะ ก็เลยไม่มีเวลาทำ”

“เราเหรอ” ดินผาซึ่งเงิบไปนานถึงกับเลิกคิ้วถาม “เมื่อไหร่เจ้าคุณแทนตัวเองว่าเรากับลูกค้าเหรอ”

“อ่า...ขอโทษครับ ผมลืมตัวไป” เจ้าคุณถึงกับสะดุ้งเมื่อโดนถาม “คือผมจะบอกว่าผมไปเป็นครูสอนทำขนมซะส่วนใหญ่ เลยไม่ได้ลงมาทำขนมแบบนี้หน้าร้านเอง”

“ค่อยยังชั่ว” คนเป็นพี่ถอนหายใจ “ขอโทษด้วยนะครับที่พนักงานผมพูดเป็นกันเองมากเกินไป เขาคงเห็นว่าคุณดูรุ่นเดียวกันก็เลยเผลอตัวไปหน่อย”

“ผมเป็นคนบอกให้เขาพูดแบบนั้นเอง ไม่ใช่ความผิดของเขาหรอก”

“หือ?” ดินผาถึงกับเลิกคิ้วมอง “แบบนั้นจะถือว่าไม่ให้เกียรติหรือเปล่าครับ คุณเป็นลูกค้า เขาเป็นพนักงาน”

“ผมไม่ใช่คนเรื่องมาก”

“ที่ผมจะพูดคือมันดูสนิทกัน”

“...”

“ทั้งน้องชายผมไปอย่างไรเยื่อใยขนาดนั้น ผมไม่หวังให้คุณกลับมาสนิทกับเจ้าคุณอีกครั้งหรอกนะครับ คุณเมืองฟ้า”

คำพูดของดินผาทำเอาเจ้าคุณเบิกตากว้าง อ้าปากค้างด้วยความตกใจ คำว่าชนพีชายตัวเองไว้ ปราคมไม่ให้พุดจาชวนตกใจมากกว่านี้ แต่ดินผากลับกระตุกยิ้ม นัยน์ตาที่มองเมืองฟ้าวาวโรจน์ คล้ายไกรรคนมาหลายวัน ผิดกับเมืองฟ้าที่แค่ชะงัก

พ่นลมหายใจซ้ำ ๆ

ดัง!

“เอาแบบแรกครับ”

เหมือนสวรรค์มาโปรดเมื่อเสียงเตือนข้อความเข้าดังขึ้น พอก้มลงไปดูก็เป็นข้อความจากเจ้าบ่าวที่เลือกแล้วว่าจะเอาเค้กหน้าไหน เมืองฟ้าทำเป็นเปิดรูปตามแบบอ้างอิงที่ส่งให้ก่อนจะหมุนกลับไปหาเจ้าคุณ

“เอาแบบนี้แล้วตัดด้วยสีขาว มีรูปหงส์ข้างบนและขอบทอง”

“อะ...อ่า...สักครู่นะครับ” เจ้าคุณเลิกลักก่อนจะหยิบกระดาษที่เตรียมไว้มาจดบริพเพิ่มเติม จังหวะนั้นดินผาเลยยกแก้วกาแฟที่ป็นเอามาให้ตามสั่งเมื่อครูขึ้นดื่ม “มีรายละเอียดเพิ่มไหมครับ เช่นเอาเค้กเพิ่มกี่ชิ้น”

“เขาอยากได้เก้าชิ้น แล้วก็มิดอกกุหลาบแซมด้วย”

“รับทราบครับ” ขานรับอย่างเป็นทางการและจดตามที่บอกทุกอย่าง เจ้าคุณหวังเพียงว่าจะช่วยให้ดินผาใจเย็นลงได้บ้าง เวลาที่เขาไม่พอใจอะไรมา ๆ ก็จะมีพุดจาไม่น่ารัก ทั้งเขาและพีชันวาเตือนอยู่หลายครั้ง แต่เป็นนิสัยที่แก้ยากเหลือเกิน “งั้นถ้าผมเริ่มทำแล้วจะถ่ายรูปส่งให้ดูก่อน พอทำจริงจะได้ไม่มีปัญหา”

เมืองฟ้าพยักหน้า

“ส่วนเรื่องราคา...” ร่างเล็กเลื่อนสายตาไปหาคนด้านข้าง “พีดินช่วยจัดการให้หน่อยได้ไหมครับ”

“ได้สิ เดี่ยวพี่จัดการให้” เขายิ้มแล้ววัดสายตาไปทางเมืองฟ้า
“เพราะเป็นลูกค้าใหม่ ผมจะคิดราคาพิเศษให้ก็แล้วกัน”

“พี่ดินครับ”

“ดินะที่คุณมาสั่งแทนคนจะแต่งงาน เพราะถ้าคุณมาสั่งงาน
ตัวเอง ผมคงไม่รับ” ดินผวาว่าเสียงหนัก “หรือถ้ารับก็คงจะคิดเงิน
หนัก ๆ เอาให้ไม่กล้ามาอยู่กับน้องชายผมอีกเลย”

กึก!

แก้วคาปูชิโนวางลงบนจานรองคล้ายบ่งบอกว่าให้ดินผาเลิก
พูดได้แล้ว เวลานี้เมืองฟ้าหน้านิ่งมาก ไม่อาจบอกได้ว่ากำลังคิด
อะไรอยู่ รู้แค่ว่าเขาเลื่อนสายตามองเจ้าคุณนิตหนึ่งก่อนจะถอน
หายใจอีกรอบ ดูมีเรื่องหนักใจมากกว่าที่เห็น

บางทีถ้าพี่ดินไม่เข้ามา เขาอาจจะได้ถามอะไรมากกว่าที่ควร
เป็น

แต่ก็เข้าใจว่าพี่ดินไม่อยากเห็นเขาใน ‘สภาพนั้น’ อีกแล้ว

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวกลับ” สุดท้ายเมืองฟ้าก็พูดขึ้นมา
โดยไม่ตอบได้ทุกประเด็นที่ดินผาสาดใส่ “แล้วถ้าเจ้าบ่าวเจ้าสาวเขา
อยากเพิ่มเติมอะไร ผมจะติดต่อมาอีกที”

“ติดต่อเบอร์ร้านก็ได้นะครับ ไม่ต้องโทร. เข้าเบอร์เจ้าคุณ
น้องเขาจะได้ไม่รู้สึกละอายอีก”

“พี่ดิน”

“หวังว่าคุณจะเข้าใจดี ไม่ใช่ว่าผมอยากมีปัญหาอะไรกับคุณ
หรอก”

คำพูดพวกนั้นทำเอาเจ้าคุณส่ายหน้าอย่างเหนื่อยหน่าย
ปรามเท่าไรก็ไม่ฟัง ไม่รู้จะทำอย่างไรเพื่อหยุดเขา ส่วนเมืองฟ้า
แทนที่จะสวนกลับบ้างกลับก้มหน้ารับคำทุกอย่าง

ไม่ต่างจากนักโทษที่โดนพิพากษา

“และผมว่าการกลับมาจะทำให้คุณรู้ว่าควรพูดคำไหนกับน้องชายผมมากที่สุด” เขายิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่ถูกกดดันที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา “หรือคุณจะทำเป็นลืมเหมือนที่คุณเคยบอกเขาก็ได้ ยิ่งงั้นซะ เจ้าคุณก็เริ่มต้นใหม่ได้แล้ว”

ร่างสูงนิ่งไป

“เริ่มต้นใหม่เหมือนที่คุณบอกไว้”

“...”

“คุณเมืองฟ้าเป็นคนสั่งให้เขาเลิกรักเองนะครับ”

ประโยคนั้นแทงใจดำทุกฝ่ายโดยเฉพาะเจ้าคุณ เขายังคงจำทุกความโง่เขลาที่เมืองฟ้าฝากไว้ได้ ยังจำได้ดีว่าในตอนนั้นทุกถ้อยคำทำให้เขาเจ็บปวดมากแค่ไหน ยังจำได้ว่าร้องไห้ปางตาย

จำได้ทุก ๆ อย่างว่าตอนที่เลิกกันมันทรมาณแค่ไหน

คนที่คบกันมาตั้งหลายปี จู่ ๆ ก็ขอเลิกโดยไม่บอกสาเหตุอะไร เขารู้ว่าตัวเองควรจะโกรธเมืองฟ้า ควรจะเกลียดที่ทำกับเขาแบบนั้น แต่เขาก็กังขังใจได้เหมือนกันว่าตอนที่เมืองฟ้าเดินผ่านหน้าเขาออกประตูไป...

เจ้าตัวก็ร้องไห้ไม่ต่างกันเลย

“ผมจำได้ดี” ร่างสูงเอ่ย เสียงเรียบนิ่งคล้ายมหาสมุทรที่คลื่นลูกใหญ่กำลังก่อตัว “จำได้ทุกคำที่พูดไว้”

“ถ้าจำได้จะกลับมาทำไม”

“...”

“กลับมามันก็ช่วยแก้ไขอะไรไม่ได้นี่ จริงไหม”

เจ้าคุณอยากบอกให้อีกคนหยุดพูด แต่โดนจับข้อมือปามไว้ ดินผาเป็นกระบอกเสียงแทนน้องชาย ทั้งที่ตั้งใจว่าจะให้เจ้าตัว

จัดการเอง แต่ก็อดออกหน้าแทนไม่ได้ อย่างที่บอก เขาไม่ได้อยาก
มีปัญหา กับเมืองฟ้าหрок เขารู้ดีว่าน้องชายอยากให้มันจบลงไป

แต่ไหน ๆ ก็เจอหน้าแล้วเลยอยากพูดให้เข้าใจ

“เพราะฉันไปไม่กลับน่าจะดีกว่า”

“พอแล้วพี่ดิน” สุดท้ายเจ้าคุณขอให้หยุด “ไม่มีอะไรให้พูดอีก”

“เจ้าคุณ”

“ฝนน่าจะซาแล้ว เมืองฟ้ากลับก่อนเถอะ ถ้าฝนตกหนักอีก
จะแย่เอา” เขาพยายามฝืนยิ้ม “เดี๋ยวเราเดินไปส่งที่รถนะ ส่วนพี่ดิน
...รออยู่ที่นี้ก่อนนะครับ เดี่ยวผมกลับมา”

ดินผาเลือนสายตามามองหน้า

“ผมขออ้อนะ”

“...”

“ขอเวลาแป๊บเดียว”

ส่อใจกันด้วยประโยคสั้น ๆ และหวังว่าพี่ดินจะเข้าใจทุกอย่าง
แน่นอนว่าอีกฝ่ายย่อมถอนหายใจคล้ายไม่ชอบใจ ติดแค่ว่าจะห้าม
น้องได้อย่างไร น้องโตพอที่จะคิดเองได้แล้ว เสียอย่างเดียวคือการ
ที่เมืองฟ้าเอาแต่เงิบ รู้ว่าเป็นพวกดื้อเงิบมาตั้งแต่ไหนแต่ไร แต่
โดนไปขนาดนี้แล้วยังไม่คิดจะพูดอะไรอีกหรือ

หรือมองว่านี่เป็นเรื่องของตัวเองกับเจ้าคุณ เขามั่นคนนอก
เลยไม่จำเป็นต้องตอบ

ถ้าเป็นแบบนั้นเขาก็ไม่ว่าอะไรหрок อย่างไรก็ตามเสียเขาก็เป็นคน
เย็นหน้าเข้าไปยุ่งเอง

“ไปกันเมืองฟ้า”

“ผมขอตัว”

ถึงจะโดนฟาดหนัก เมืองฟ้าก็ยังบอกลาอย่างให้เกียรติ จาก

นั่นก็หยิบโทรศัพท์เดินออกไปนอกห้องกับเจ้าคุณ ทั้งดินผาให้นั่ง
ทบทวนสิ่งที่พูดไปอยู่คนเดียว ไม่รู้ว่าเจ้าคุณคิดไปเองไหมว่าทันทีที่
ก้าวออกมา ระยะทางระหว่างรถกับห้องรับรองช่างไกลแสนไกล

ทั้งที่ก่อนหน้านี้เดินแป๊บเดียวถึง ทว่าเวลานี้กลับดูเลื่อนห่าง
ออกไป

ช่างนอกฝนยังตกอยู่ แ่ชาลงจากก่อนหน้านี้พอให้ขับรถ
สบาย

“จะกลับบ้านหรือไปทำงานต่อหรือ” เจ้าคุณถาม ทำเหมือน
ว่าเมื่อไม่ได้มีบรรยากาศแย่ๆ เมืองฟ้าจะได้มีกำลังใจทำงานต่อ

“ว่าจะไปเอาของที่ออฟฟิศหน่อยแล้วค่อยกลับ”

“นั่นก็ขับรถดี ๆ นะ ระวังฝนด้วย เดี่ยวจะไม่สบาย” เจ้าคุณ
ตอบกลับทันทีที่เมืองฟ้าพยักหน้ารับ “ฟ้าต้องขับรถไปทำงาน ถ้า
ไม่สบายจะเป็นอันตรายเอา”

“อือ”

“ส่วนเรื่องเค้กไม่ต้องห่วงนะ เราจะรีบทำ ถ้าอยากเพิ่มเติม
อะไรก็โทร. เข้ามา...ที่เบอร์ร้านก็ได้ ฟ้ามีนามบัตรไหม”

เขาพยักหน้า

“นั่นก็โทร. มาได้ตลอดเลยนะ มีคนรับสายตลอดอยู่แล้ว”

เขายิ้มกว้างต่างจากคู่สนทนา เมืองฟ้าเอาแต่มองหน้าเขา
ด้วยแววตาที่เห็นแล้วเจ้าคุณเป็นต้องชะงัก ถึงจะดูราบเรียบเหมือน
ไม่รู้สึกอะไร แต่ถ้ามองลึกเข้าไปจะพบความเจ็บปวดและความสับสน
วุ่นวายในนั้น

“เมืองฟ้า”

“ทำไมถึงยังใจติดกับเรา”

“เอ๊ะ”

“ยังไม่เลิกรักเราอีกเหรอ เจ้าคุณ”

“เราทำให้ฟ้าอึดอัดเหรอ” เจ้าคุณถามเสียงแผ่ว เพราะถ้อยคำเมื่อก็ใจมึนแรงจนแทบเสียศูนย์ ไม่คิดว่าฝ่ายนั้นจะถามว่ายังไม่เลิกรักอีกหรือออกมาตรงๆ แปลว่าตั้งแต่ต้นก็คงจะมองออกอยู่แล้วว่าเขามีใจ

เจ้าคุณเม้มปาก ความเศร้าฉายชัดหนักขึ้น

“เราขอโทษนะ เราไม่ได้ตั้งใจ”

“เราไม่ได้จะว่าอะไรคุณนะ อย่าเข้าใจผิด”

“หือ?”

“เราแค่อยากรู้เพราะคุณยังใจดี”

“...”

“คุณไม่โกรธเราเหรอ เราใจร้ายกับคุณมากนะ”

สารที่ส่งผ่านมาทำให้เจ้าคุณนั่งคิด พอเงยหน้าขึ้นมองก็เจอแววตาสำนึกผิดที่แฝงความเศร้าและความรู้สึกอื่น ๆ อีกหลากหลาย มันทำให้เห็นว่าพออยู่กันสองคน เมืองฟ้าสามารถแสดงสิ่งที่เขาคิดออกมาได้

ต่างจากตอนที่อยู่ข้างใน เขาต้องเก็บทุกอย่างไว้ไม่ให้คนอื่นรู้ความจริง

“ฟ้าคิดมากเรื่องที่พี่ดินพูดเหรอ” แทนที่จะตอบคำถาม เจ้าคุณกลับเลือกถามกลับ “ขอโทษแทนเขาด้วยนะ เราไม่คิดว่าเขาจะพูดกับฟ้าแบบนี้”

“ไม่ใช่ความผิดเขา เขาก็พูดถูกทุกอย่างนี่”

“ฟ้า”

“เราทำไม่ดีกับคุณ เรา...ทั้งคุณอย่างไรเยื่อใย”

น่าแปลกที่เจ้าคุณมองเห็นความเจ็บปวดราวกับว่าเมืองฟ้า

จมอยู่ในห้วงอะไรสักอย่างที่เขาตัวเองออกมาไม่ได้ เขาดูเจ็บใจ ดูโทษตัวเอง แต่ไม่ยอมพูดออกมาว่าเขารู้สึกแบบนั้นได้อย่างไร

อะไรคือสาเหตุที่ทำให้เขาเดินจากไป

อะไรที่ทำให้เขาเปลี่ยนไปหรือ

“อันที่จริงเราไม่น่ามาหาคุณเลย เราควรจะหายไปจากชีวิตคุณซะ”

“เหมือนที่ฟ้าเคยทำนะเธอ”

“...”

“ฟ้าว่ามันถูกต้องแล้วเธอที่ทำแบบนั้น” เจ้าคุณถาม เขาไม่ได้มีเจตนาหาเรื่อง แค่สงสัยว่าการวิ่งหนีหรือหายไปแบบนั้นมันดีแล้วจริงหรือ “ฟ้าอาจไม่รู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาเราไม่เคยโกรธฟ้าเลยสักครั้ง เราแค่เสียใจที่ฟ้าทิ้งกัน แล้วก็สงสัยว่าเราทำอะไรผิด ฟ้าถึงเลือกทางออกแบบนั้น”

“เจ้าคุณ”

“แต่ฟ้าก็คงมีเหตุผลของฟ้าแหละ เพราะฟ้าไม่ใช่คนไร้เหตุผลนี่นา” จู่ๆ เสียงเขาก็สั้น “เอาไว้ถ้าฟ้าว่างหรือพร้อมเราค่อยมาคุยกันนะ แต่ถ้าฟ้าอยากลืม ไม่อยากคุย เราก็ไม่ได้ว่าอะไรหรอก เรื่องมันก็ผ่านมานานแล้ว ลืมมันไปก็ได้”

“ถ้าลืมได้จริง ตอนนี้คงจำไม่ได้”

“ฟ้า”

“แต่เรายังจำทุกอย่างที่เกี่ยวกับคุณได้” เมืองฟ้าลากสายตามาสบ “ทุกๆ เรื่องทั้งที่ควรจะลืมมันไป”

“...”

“และตอนนี้เราควรพูดถึงที่เตรียมไว้”

“อะไร”

“ขอโทษนะ”

“...”

“ขอโทษที่ใจร้ายนะ เจ้าคุณ”

จบประโยคนั้นทำบน้ำตาที่เจ้าคุณกลั้นไว้ก็พังทลายลง มันคือความเสียใจที่มาพร้อมกับการปลดปล่อยความรู้สึก ถึงเขาจะยังไม่รู้ความจริงของสาเหตุที่ต้องเลิก แต่การได้รู้ว่าเมืองฟ้ายังคิดถึงอยู่และไม่ลืมเขา มันก็เป็นอะไรที่ดีมาก

จุดสำคัญที่ตั้งใจว่าการเจอกันครั้งแรกควรจะจบลงด้วยดี ทว่ากลับมีน้ำตาเป็นส่วนแต่งแต้มไปเสียได้

เจ้าคุณรีบปาดน้ำตา สายหน้าพร้อมกับยิ้มให้
ทำเป็นเข้มแข็งทั้งที่อยากปล่อยโฮมากกว่าอะไร

“เราขอโทษ”

“ไม่เป็นไร ฮึก...ไม่เป็นไรหรอกฟ้า” เขาพูดเสียงติดขัด “เราไม่โกรธฟ้าหรอก ไม่เคย...ไม่เคยเลยแม้แต่นิดเดียว”

“คุณ...”

“ขอบคุณนะที่อย่างน้อยก็พูดคำนั้นออกมา”

“...”

“ขอบคุณที่ยังชอบกินเค้กฟรุ๊ตมอคคา”

“...”

“ขอบคุณที่ยังจำได้ว่าเรากลัวเสียงฟ้าร้องนะ เมืองฟ้า”

เจ้าคุณยิ้มทั้งน้ำตา เมืองฟ้าเอื้อมมือมาเช็ดน้ำตาอย่างแผ่วเบา นาฬิกาที่มีอหวนาแบบแก้มขาว หัวใจของเจ้าคุณก็สั่นไหว ซ้ำยังเพลอเบียดแก้มลงไปไม่ต่างจากการอดอ้อนเช่นตอนที่คบกัน ถึงอย่างนั้นเขาก็รู้สึกดีขึ้นราวกับมีน้ำเย็น ๆ มาขโลมหัวใจ

นานแล้วนะที่เขาไม่ได้สัมผัสไอร้อนจากฝ่ามือคุณนี้ มีคู่ที่มัก

ประคองใบหน้าเอาไว้

“อย่าร้อง เคยบอกแล้วไง” ร่างสูงกึ่งดุกึ่งปลอบใจ “เลิกร้องได้แล้ว ไม่น่ารักเลย”

เจ้าคุณหัวเราะเบา ๆ พยายามเช็ดน้ำตาตัวเองเพื่อช่วยเขา บรรยากาศที่เคยอึดอัดเวลานี้กลับผ่อนคลายลงบ้าง ถึงจะยังไม่รู้เรื่องอะไรมากมาย แต่ถือเสียว่าอย่างน้อยก็ได้ทำแผลให้หัวใจ ส่วนจากนี้ต่อไปจะเป็นอย่างไร...

Rrrr!

คงต้องให้สายฝนนำพา

“เฮ้อ”

ระหว่างที่เซ็ดหยาดไส้ให้อยู่那儿 จู่ ๆ โทรศัพท์ของเมืองฟ้าก็ส่งเสียงดังลั่น อีกฝ่ายหยิบขึ้นมาแล้วถอนหายใจเมื่อเห็นชื่อที่ปรากฏ เจ้าคุณรับรู้ได้เลยว่าอีกฝ่ายไม่ยากกว่าใครที่โทร. มาเท่าไรนัก แต่ดูเหมือนจะเป็นสายที่ปฏิเสธไม่ได้

“โทษทีนะ พ่อโทร. มานะ”

“อ่า...งั้นฟ้ารับสายเถอะ เดี่ยวท่านจะรอนาน”

“ท่านแค่โทร. มาตาม”

“อะไรนะ”

“เผอิญนัดกันไว้นะ เราต้องไปแล้ว”

คำบอกลานั้นสะกิดใจเจ้าคุณอยู่ไม่น้อย ยังมีอีกหลายเรื่องที่ยากจนคุ้ย แต่ก็ไม่กล้ารังเมืองฟ้าให้อยู่ต่อ เพราะรู้ดีว่าพ่อของอีกฝ่ายดูแลไหน ตั้งแต่เมื่อก่อนแล้วที่ท่านไม่ค่อยชอบเวลาเห็นพวกเขาอยู่ด้วยกันเท่าไร ถ้าเกิดท่านรู้ว่าเมืองฟ้ามาพบเขา เมืองฟ้าอาจจะมีปัญหาก็ได้

เขาไม่อยากให้เมืองฟ้ามีเรื่องไม่สบายใจหรอก

“งั้นฟ้าไปเถอะ ไม่ต้องคิดมากหรอก” เขาปาดน้ำตาแล้วยิ้มให้ “เอาไว้เราจะติดต่อไปถ้าเริ่มทำเค้กแล้ว”

“ขอโทษนะที่อยู่ต่อไม่ได้” เจ้าตัวทำหน้าเศร้า “เราควร...อยู่รับผิดชอบความรู้สึกคุณมากกว่านี้”

“แค่เมืองฟ้าพูดแบบนี้เราก็ตีใจแล้วละ เราไม่ขอมากไปกว่านี้หรอก” ร่างเล็กหัวเราะเบาๆ “แล้วก็นะ อย่าพูดเหมือนเราจะไม่ได้เจอกันอีกสิ หรือว่าฟ้าจะหนีเราอีกแล้วหรือ”

“เราไม่ได้จะหนี เราไม่เคยอยากหนีคุณไปไหน”

“เมืองฟ้า”

“แต่เรา...มีเหตุผลที่ต้องไป”

“...”

“ขอโทษนะ ไว้เราจะมากินเค้กฟูฟือมือคุณอีกนะ เจ้าคุณ”